ЛИСТОПАД

1977

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 22 (1016)

Ціна номера 20 коп.

ЮНІСТЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Казка життя

— Навіщо тобі скатерть-самобранка?

— Та от оженився я на Сплячій Красуні, а в неї все немає часу обіди готувати!..

— Ти нащо Бабу-Ягу припер?!

— Це її в навантаження дали до килима-самольота!

БУДИНОК ПОБУТУ

— А Баба-Яга в новий дім переїхала...

— Скидай, Ваню, шапку-невидимку та йди килим вибивати!

— Василиса Премудра поїхала чоловіка рятувати від Зеленого змія-горинича!

perec-ua.
perec-ua.

Головне — спокій

Тепер це стало аксіомою: причина всіх бід людських — у хвилюванні. Стреси — ось що загрожує здоров'ю людини, стає на перешкоді працездатності і довголіття. Стреси переслідують людину на кожному кроці, позбавляючи її сну і апетиту. Від них не сховаєшся ні на роботі, ні в громадському транспорті, ані вдома. Єдиний вихід — боротися з ними спокоєм. Внутрішнім спокоєм.

Цей внутрішній спокій, звісна річ, дається нелегко.

Спробуй залишитися незворушним, коли тобі хочеться кричати від обурення, крізь землю провалитися від сорому. І ось тут людина, обізнана з новітніми досягненнями психотерапії, вдається до аутотренінгу, тобто до самогіпнозу. Вона бере себе в руки, розслаблюється і переконує внутрішнім голосом: «Я спокійний, я дуже спокійний, я зовсім спокійний».

І справді, емоції гаснуть, коліна перестають труситися, очі, що було спалахнули від гніву, дивляться спокійно на співрозмовника. Людина заспокоюється. А згодом після подібних аутотренувань внутрішній спокій дається їй так само легко, як майстру спорту з гімнастики підтягування на перекладині.

Хіба вам, шановний читачу, не доводилося бачити таких внутрішньо заспокоєних людей? Ви аж заходитеся від намагань розтермосити чоловіка, що сидить у службовому приміщенні за службовим столом, а у відповідь зустрічаєте такий відчужений погляд очей, що ваш емоційний запал тане, як луна в степу.

Приходять, скажімо, мешканці будинку номер чотири по вулиці Богданова селища Веселиново Миколаївської області до начальника комбінату комунальних підприємств т. Волкомора і починають, перебиваючи один одного, скаржитися йому (в котрий раз!) на те, що холодно в квартирах, що опалювальна система погано працює, що температура у їхніх кімнатах не піднімається вище 9—13 градусів. Ви, певне, гадаєте, що т. Волкомор починає нервувати, втрачає апетит, сон і не заспокоюється доти, поки таки не мобілізує слюсарів на ремонт опалювальної системи?

Нічого подібного.

Він абсолютно спокійний, має чудовий апетит і бачить кольорові сни. А щодо мобілізації ремонтників, так він пальцем для цього не ворухне.

Три роки ходять мешканці по різних інстанціях, намагаючись своїми емоціями розтермосити дуже спокійних людей. Але що то значить — тренування, чи як його по-науковому називають — аутотренування! Гарячий запал мешканців охолоджують крижаним спокоєм.

Якби, наприклад, начальник управління капітального будівництва Чернівецького облвиконкому т. Тран приймав близько до серця бідкання новосельців, його організм щодня виділяв би таку кількість адреналіну, що аж подумати страшно. А він так загартував себе, що навіть може спокійно поставитися до скарг мешканців будинку № 97 по вулиці Червоноармійській, в якому, попри жахливу кількість будівельних недоробок, є, як пишуть у канцелярських звітах, «наявність відсутності» гарячої води. Труби для гарячої води прокладено, систему підключено до міської тепломагістралі, а ось гаряча вода чомусь не йде. Чому? Ніхто не знає.

Три роки намагаються з'ясувати це мешканці, звертаючись по допомогу до всіх причетних до цієї справи людей — від кербуда до начальника управління капітального будівництва. Та скрізь натрапляють на безнадійну незворушність.

Та що таке три роки? Ось у тих же Чернівцях, в будинку № 9 по вулиці Гайдара жителі вже вісім років чекають відповіді на запитання: чому в усьому мікрорайоні є гаряча вода, а в їхньому стосорокаквартирному будинку води немає, хоча і передбачено гаряче водопостачання.

Головне, що внутрішньо спокійна людина здатна настільки відключатися од зовнішніх подразників, що часто зовсім не чує тих, хто до неї звертається.

Дев'ять років оббивають пороги комунально-житлових інстанцій мешканці будинку № 26 по проспекту Миру міста Миколаєва. Скаржаться, що гарячої води майже зовсім не буває, що в трьох під'їздах будинку не гріють батареї, а їх, мешканців, просто не чують.

Не чують у Кременчуцькій міськраді пристрасних монологів, які регулярно виголошують мешканці будинку № 76 по вулиці Червона гірка. Багато років добивалися вони ремонту. Нарешті добилися. В будинку пофарбували рами, двері, а дах як протікав, так і далі тече, мов решето. От і доводиться людям під час дощу в хаті сидіти під парасольками...

От що значить відтренувати в собі внутрішній спокій, загартувати свої нерви так, щоб ніяка стресова ситуація не здатна була на них вплинути. Бо ж недаремно твердять: спокій — панацея від усіх хвороб. Крім однієї, найстрашнішої — байдужості.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

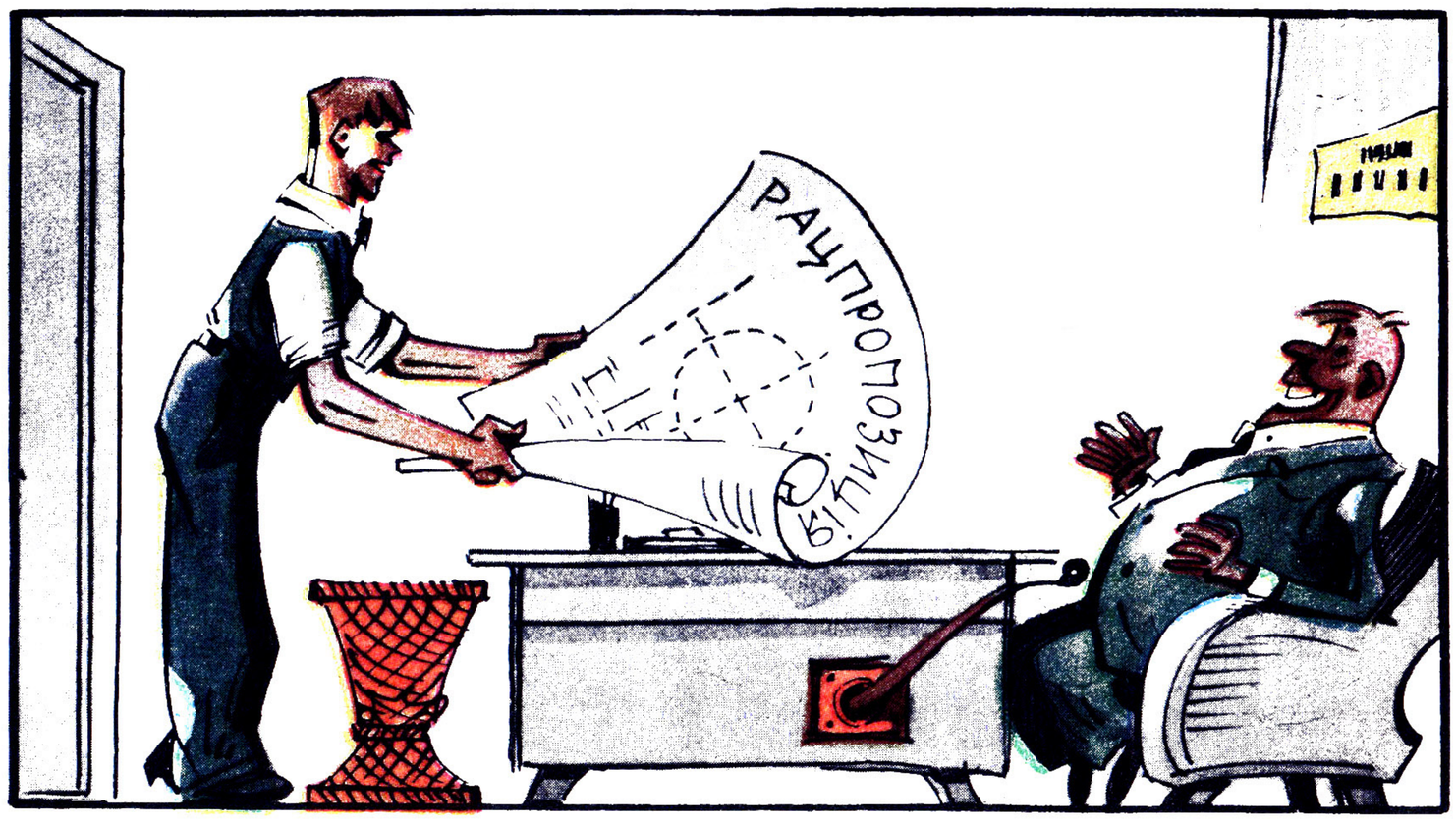

— Молодець, Іваненко, треба впроваджувати нову техніку у виробництво!

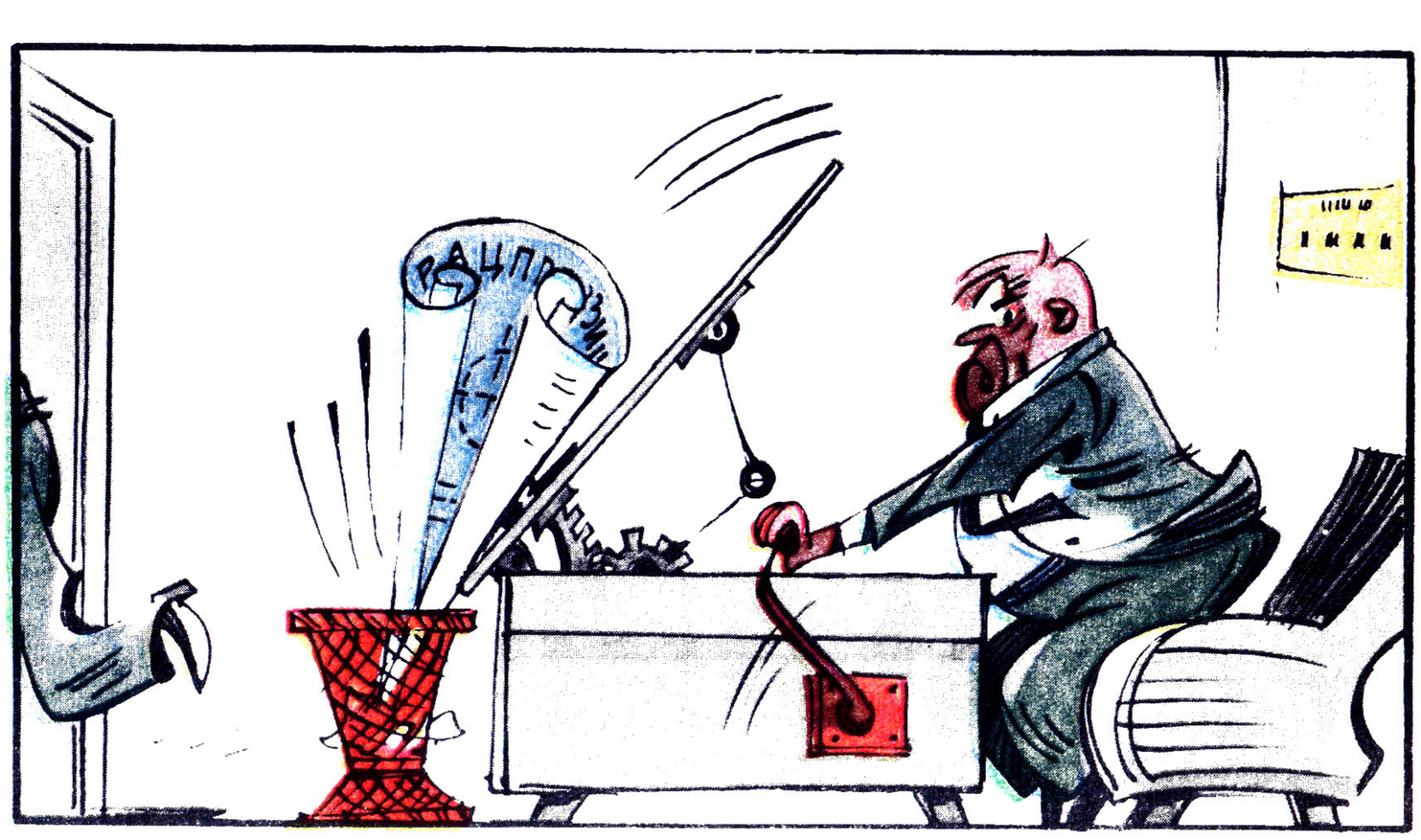

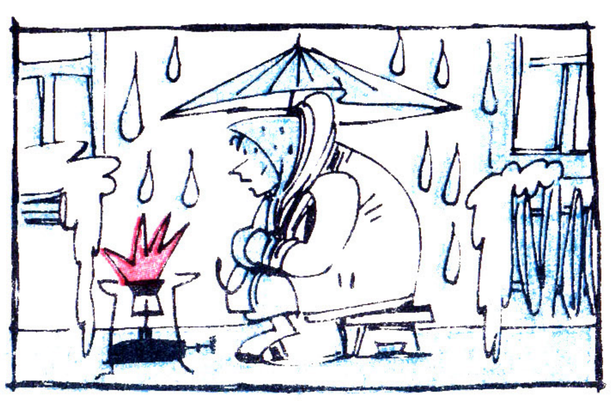

Телеграфне Агентство Перця

ОДНАКОВІ ВЕЛИЧИНИ

ВОЛИНСЬКА область. Власкор ТАП передає з міста Нововолинська: «Цікаву закономірність виявила група інженерів-обчислювачів, підрахувавши, скільки робочого часу втрачають місцеві підприємства з причини винятково незадовільної організації руху пасажирського автотранспорту в селищі Жовтневому. Виявляється, час, втрачений щороку через запізнення людей на роботу, завжди точно відповідає часові, протягом якого міські керівники нічого не роблять, щоб налагодити безперебійний рух автобусів».

СПРОСТУВАННЯ ТАП

ВІННИЦЬКА область. По Іллінецькому району довгий час ширилися чутки про те, ніби завідуючий Пархомівським сільським клубом т. Мельник В. П. абсолютно нічого не робить.

ТАП уповноважений заявити, що при перевірці факти не підтвердились. Василя Петровича Мельника знають у Пархомівці як чесного й невтомного трудівника. Він ударно працює у полі, на фермі, заготовляє картоплю в населення та виконує інші доручення. Своїх же прямих обов'язків завідуючого клубом він не виконує тільки тому, що самого клубу в селі немає: він розвалився, а новий клуб дирекція Кам'яногірського цукрокомбінату ніяк не збереться побудувати.

МОЛОДЦІ, ЗВ'ЯЗКІВЦІ!

СУМСЬКА область. Нову оригінальну форму обслуговування передплатників запровадив Роменський районний вузол зв'язку: доставку преси раз на тиждень. Так, зокрема, одержують газети жителі села Левченки, розташованого за шість кілометрів од райцентру. Директор місцевої школи О. П. Катрич з задоволенням відзначає з своєму повідомленні штаб-квартирі ТАП акуратність зв'язківців: за час роботи по-новому вони ще не загубили жодного примірника газети.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

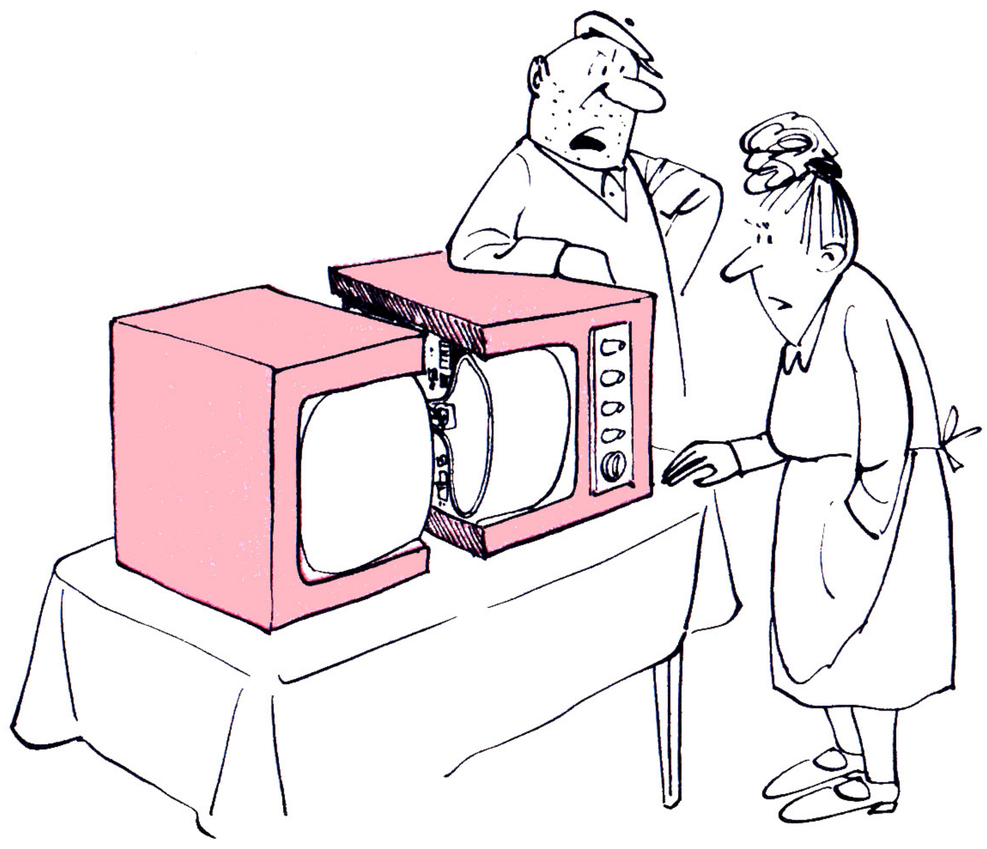

— А навіщо ти його розпиляв?
— Не пролазив крізь дірку в заводській огорожі.

Запланована тяганина

1. Пан чи пропав!

Шеф був лаконічним:

— Боротися до кінця. Бажаю успіху.

Юрисконсульт Левицька діловито кивнула головою і, взявши папку з документами, вийшла. Її шлях пролягав до обласного центру, в розташування державного арбітражу, де вона мала дати рішучий бій «отим нахабам» з Полтави, котрі посміли подати позов на їхню фабрику.

Дуель була важкою й виснажливою. Пам'ятаючи настанови свого шефа — директора Дунаєвецької суконної фабрики т. Пашковського,— юрисконсульт виявила чудеса професійної спритності в боротьбі за інтереси рідного підприємства. А саме на них зазіхали полтавські торговельники, твердячи, що триста пухових хусток, одержаних ними з фабрики, — не першого, як зазначалось у накладній, а — другого сорту.

Та чудеса не допомогли. Арбітр повністю згодився з незаперечними доказами позивача. А згодившись, виніс рішення стягнути з фабрики на користь торговельної організації різницю за сортність, штраф та ще й 11 крб. 30 коп. державного мита. Так би мовити, за послуги.

— Правду кажучи, я й знав, що цим скінчиться,— махнув рукою директор, вислухавши звіт юрисконсульта.— Ну, та не звикати. Відпочиньте та займіться чимось іншим. Там он знову замовники прислали претензію. Подумайте, як обгрунтувати відмову.

2. Не визнаю, от і все!

Дунаєвецька суконна фабрика — це так, для прикладу. Арбітраж подібних справ розглядає сотні й тисячі. Некомпетентний читач, можливо, здивується: якщо директор і юрисконсульт, мовляв, наперед знають, що справа — безнадійна, що закон — на боці позивача, то для чого ж тягти її, ту справу, доводити її до арбітражу? Тільки для того, щоб, окрім штрафу та неустойки, ще й державне мито платити чи як?

Ну, знаєте... А раптом... Раптом позивач недосить грамотно документи оформить? От і є зачіпочка. А там, дивись, тягнем-потягнем та й дотягнемо до того, що установлений строк для подання позову мине... От і наша взяла! Що? Кажете, все це попахує вузьковідомчим місництвом? Що, аніж воювати з замовниками, краще посилити боротьбу за високу якість продукції та чітке виконання договірних зобов'язань? Ха! А для чого ж тоді арбітраж? Юрисконсульт для чого? Для того, кажете, щоб пояснював нам, де ми чинимо правильно, а де — ні? Ще чого! Так і станемо його слухати. Хай ото всякі гачки-закарлючки на користь рідного підприємства вишукує, а все останнє — не його діло...

Приблизно так трактують собі роль і значення юрисконсульта на виробництві керівники деяких підприємств і відомств. І вгинаються полиці місткових шаф під пухкими папками позовних матеріалів, і лунає під склепінням зали засідань відтренований голос арбітра:

— Відповідач, чи визнаєте ви позов?

— Ні! — бадьоро відгукується представник підприємства.

— Які ж ви висуваєте контраргументи?

— А ніяких! Просто от не визнаю, й квит! Бо якщо я його визнаю, директор мені проходу не дасть. Скаже: «Ти на кого працюєш?» А в мене, знаєте, сім'я...

3. Зважте на становище..

Посилає Хмельницька взуттєва фабрика партію взуття в торговельну мережу. Через нестандартну упаковку частина новесеньких черевиків при пересилці перетворюється на безформні сплюснуті кавалки шкіри, придатні хіба що на мухобойки. Торговельники взуттєвикам, природно,— претензію: заплатіть вартість зіпсованого взуття в сумі 3165 крб. 30 коп. та 179 крб. 90 коп. штрафу!

Директор фабрики т. Бунін мерщій юрисконсульта т. Румянцева до себе: придумай що-небудь! А що ти, в дідька, придумаєш, як кругом винуваті? І т. Румянцев пише: так і так, мовляв, вартість взуття заплатити готові, а штрафу з нас, будь ласка, не стягуйте. З огляду на тяжке фінансове становище фабрики...

Але торговельникам терпіти збитки і потрапляти самим у скрутне фінансове становище через чиєсь нехлюйство, природно, не хочеться. І вони звертаються в арбітраж. І арбітраж, природно, стягує з фабрики і вартість взуття, і штраф, та ще й 7 крб. 16 коп. державного мита.

Що таке, спитаєте ви, для державного підприємства — 7 крб. 16 коп.? Дрібнички! Та за півроку отих дрібничок набралося не мало, не багато — 972 крб. 58 копійок. Коли зважити на тяжке фінансове становище фабрики, то це вже — щось.

Люблять схрещувати юридичні списи зі своїми замовниками керівники Хмельницького ливарно-механічного заводу. М'ясорубки, які вони їм поставляють, мають серйозні дефекти, однак директор заводу т. Штильман кожного разу намагається відкараскатися від штрафів, і майже кожного разу це йому не вдається. З восьми позовів, поданих на завод у першій половині цього року, пощастило опротестувати лише один. Загальна сума державного мита, сплаченого цим підприємством, складає близько 200 карбованців.

А які захоплюючі битви з позивачами ведуть генеральний директор та юрисконсульт Хмельницького виробничого трикотажного об'єднання тт. Ліщук і Карташевський! Скільки винахідливості виявили вони, наприклад, щоб довести Ковельській міжрайбазі, що відправлені туди вироби підвладної їм Чорноострівської трикотажної фабрики — то не суцільний брак, а чисте золото! І хоч довести не довели, і в збитку залишились, але ж і замовникам нерви попопсували!

І що таке, зрештою, збитки? На зарплату керівників та юрисконсультів підприємств вони аж ніскілечки не впливають. І якщо ви хочете приголомшити їх цифрою — 49 560 тисяч карбованців (саме таку суму державного мита стягнуто за півроку з підприємств-відповідачів по Хмельницькій області), то цей номер не пройде. Не з лякливих. От якби цю суму розкинути на кровні зарплати керівників та юрисконсультів, — тоді воно, може, й рідше доходило б діло до арбітражу. І оперативніше вирішувалися б справи. А так — боятися нічого. Хоч які завгодно наводьте дані — не злякаєте. Бо хоч у нас фінансове становище, знаєте, буває і нелегеньке, та вже якусь тисячу-другу на бюрократичну тяганину знайдем. Не жебраки.

В. БОЙКО.

Дивак

ГУМОРЕСКА

— Погані пальта є? — спитав він.

— Жартуєте, — посміхнувся я.

— Анітрохи, — цілком серйозно сказав він.

— Хочете, — підморгнув по-змовницькому, — декому насолити?

— Авжеж, — не заперечував він.

«Для тещі старається, — подумав я. — Не інакше».

— Оце, — подав я йому пальто, — комір пришито криво — годиться?

Він ретельно оглянув — чи справді кривий.

— Гадаєте, у нас покупців обдурюють? — образився я. — Криво пришитий — точно... Я вже не один рік у торгівлі — можете на мене покластися.

— Так, так, — причіпливо обдивлявся він річ. — А кривіше пришиті є?

Я подивився на нього з ще більшою цікавістю.

— Цього, — кажу, — у нас скільки завгодно. В широкому, так би мовити, асортименті... Аби тільки купували...

Тут мій завідувач вийшов з підсобки: почув, певно, нас.

— Дуже раді, — каже, — що, нарешті, завітав до нас серйозний клієнт. Ти, — каже мені, — обслужи людину за найвищим розрядом...

Побіг я і приніс купу пальт: комірці — один кривіший за іншого.

— Дякую, — кивнув мені покупець.

І почав перегортати купу, видивляючись, певно, найкривіший комір.

— А нема, — питає, — щоб один рукав довший, а інший — коротший?

— Гора! — відповідаю.

Ну й остогидла ж, певно, йому ця теща.

І з цієї ж купи, яку приніс, одразу кілька витягнув.

— Задоволені? — цікавлюсь.

— Так, так, — примовляє, — а щоб гудзики не застібалися, є?

— Ще питаєте, — радію такому покупцеві, — чого, чого, а цього не бракує.

Завідувач мій не витримав:

— Дорогий, — каже, — чи не дасте ваші координати? Такий покупець, як ви, — просто скарб для нас! Та ми вас постійно забезпечуватимемо — тільки скажіть, куди доставити...

Той дивак вулицю називає, номер будинку.

— Не забудьте, — додає, — записати: штаб громадського рейду по перевірці якості товарів широкого вжитку.

Борис ВОВК.

м. Київ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Оригінальний жанр» — так називався фейлетон, опублікований у «Перці» № 16 за 1977 рік. В ньому йшлося про майже циркові фокуси, якими займався Кононець В. Ю., колишній начальник Управління сільського господарства Ківерцівського райвиконкому Волинської області. А зводилися ті фокуси до того, що Кононець підміняв цінні подарунки передовикам сільського господарства на дешеві.

Як повідомив редакції голова парткомісії при Волинському обкомі Компартії України тов. Пустюльга, факти підтвердились. За зловживання і тяганину при врученні цінних подарунків передовикам сільського господарства Кононця із членів КПРС виключено. Його також звільнено з посади головного ветлікаря району, яку він займав останнім часом.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

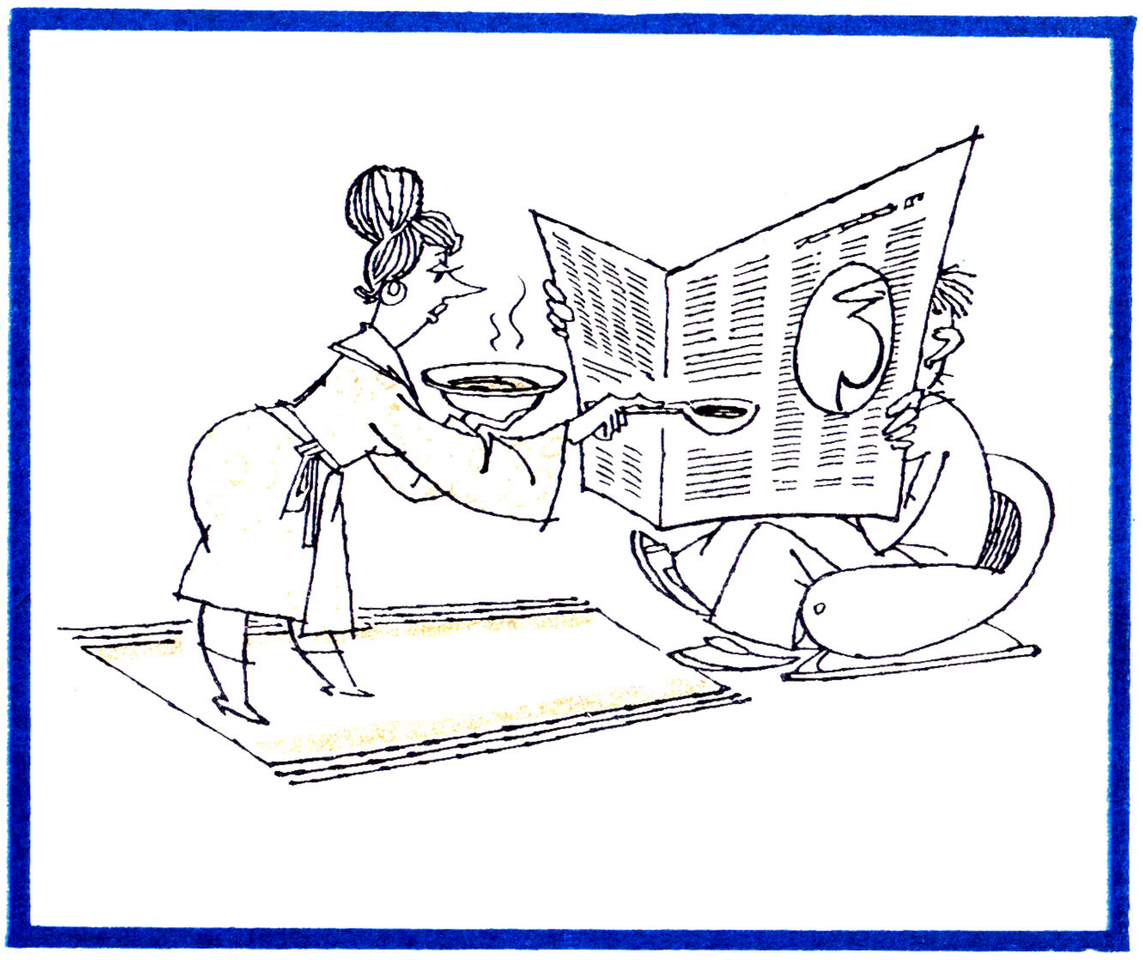

Без слів.

КОМЕНТАР ПІСЛЯ ПОДІЇ

АНТИСТИМУЛ

«Начальник нашого автотранспортного підприємства т. Ганченко видав наказ про підсумки змагання за місяць. Цим наказом групу шоферів було премійовано. Однак ніхто з них премії не одержав...»

(З листа до редакції).

Маленькому Петрикові батько пообіцяв поїхати з ним у вихідний до лісу по гриби. Але за однієї умови: що Петрик більше не пустуватиме в дитячому садку.

Зваживши свої можливості, Петрик дав слово не штовхати дівчаток, не смикати їх за косички і навіть не гасати по подвір'ю. Останнє було особливо важкою жертвою з боку малюка.

Слід сказати, що свого слова він дотримав. Наприкінці тижня вихователька вже сама просила Петрика хоч трошки побігати по двору дитсадка, але безрезультатно. Хлопчик настільки пройнявся почуттям відповідальності, що одразу ж після сніданку брав кольорові олівці, вмощувався десь у куточку й починав щось зосереджено малювати в альбомчикові, намагаючись не звертати уваги на веселі крики непосидючих приятелів...

І все ж до жаданого лісу він так і не поїхав. У неділю тато спав до одинадцятої години, а прокинувшись, тут же прикипів до якогось детективного роману і на всі Петрикові благання тільки відмахувався: «Іншим, іншим разом поїдемо...»

Можна лише уявити, що виробляв Петрик у дитсадку наступного дня. Безневинним дівчаткам дісталося так, як не діставалося ще ніколи. Та що там дівчаткам! Ганяючи з усіх сил по двору, Петрик збив із ніг навіть саму вихователькy, яка так і не зрозуміла, що винен у цьому не так хлопчик, як його тато...

Дітей обманювати не можна.

А дорослих?

Із цим запитанням до Перця звернулася група водіїв Бобринецького автотранспортного підприємства № 10031 Кіровоградської області.

Суть у тому, що в цьому АТП настав час підбивати підсумки соціалістичного змагання. Начальник підприємства Е. І. Ганченко ще раніше на повен голос запевнив колектив, буцімто переможців чекатимуть, опріч моральних, ще й матеріальні стимули. Зрозуміло, водії старалися не заради грошової вигоди. Але ж, як відомо, матеріальне заохочення теж має не останнє значення у проведенні змагання. Отож передові шофери працювали на совість.

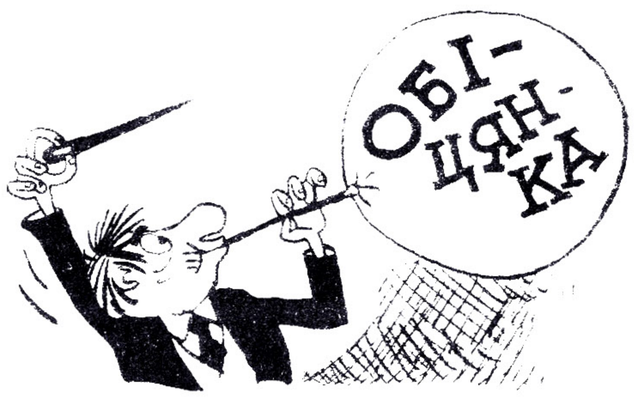

І от Е. І. Ганченко видав наказ № 125 «Про підбиття підсумків соціалістичного змагання». Перше, друге і третє місця було присуджено тт. Бондаренку, Колосу та Волошину, які значно перевиконали план і до того ж зекономили чимало пального. Про все це дуже емоційно, з пафосом говорилося у перших трьох пунктах наказу. Далі ж він формулювався так:

«Бухгалтерії АТП виплатити водієві автобуса т. Бондаренку М. Ф. премію в сумі 20 карбованців, водієві автобуса т. Колосу М. І. виплатити премію в сумі 15 карбованців, водієві автобуса т. Волошину А. К. виплатити премію в сумі 10 карбованців за рахунок фонду матеріального заохочення з віднесенням на статтю «Переможець» внутрігосподарського соцзмагання», **але у зв'язку з тим, що автоуправління не має фонду матеріального заохочення, усім вищевказаним товаришам не виплачувати премії».**

Ось такий оригінальний поворот! Навіть не поворот, а справжнє адміністративне сальто-мортале, внаслідок якого «вищевказані» переможці, замість радіти, справедливо образились на свого меткого керівника.

Перець зв'язався телефоном із т. Ганченком і і переадресував йому запитання водіїв. Едуард Іванович бадьоро відповів:

— Нічого страшного. Просто в попередні місяці ми погано спрацювали, не виконали державного плану, а тому й у фонд матеріального заохочення не надійшло жодної копійки. Через це й не виплатили премії. Ось так і напишіть скаржникам.

Але так писати Перцеві не хотілося. Натомість хотілося довідатись про інше: чому ж, у такому разі, замість того, щоб видавати безвідповідальні словесні аванси, т. Ганченку не прийшло в голову зібрати колектив і грунтовно проаналізувати причини невиконання плану? Проаналізувати і конкретно вирішити, як же виправити становище, як добитися повної віддачі від кожного працівника і — що не менш важливо — як по-справжньому організувати дійове змагання в колективі. А також і те, як налагодити систему матеріального заохочення. Бо те, що вийшло насправді, — це не стимулювання, а його профанація — якесь антистимулювання, од якого, природно, важко чекати підвищення продуктивності праці.

На жаль, на ці запитання Едуард Іванович не відповів...

В. ЧЕПІГА.

ПОВЕЛИТЕЛЬ

ГУМОРЕСКА

Хай собі у інших рівноправ'я, а в нашій сім'ї все вирішує чоловік. А я тільки мовчечки підкоряюся. Бо чоловіки й створені, щоб усім правити, а жінки...

Я своєму чоловікові звикла коритися з першого дня знайомства, з його першого танцю.

Ото якось стою я в клубі і нишком до парубків придивляюся. Один припав мені до вподоби: кучерявий, ставний, з вусиками. Аж серце зайшлося. «Ну, Віро,— кажу сама до себе,— тримайся! Оцей козарлюга і стане твоїм повелителем!» І при цьому таким його поглядом обпекла, що він прикипів до місця й почав червоніти, як помідор проти сонця. А я відвернулася, ніби нічого й не трапилось. Сміюся, щебечу з іншими. Краєчком ока бачу: поволі підсувається до мене мій майбутній повелитель і, маскуючи ніяковість, голосно каже:

— Підемо до танцю!

І не розбереш — наказує чи просить.

Так я вперше йому скорилася, своєму Миколі.

З того дня він почав ходити за мною, як приклеєний. І все щось велить, щось наказує. Десь напровесні оголосив мені, наприклад, свою волю:

— На осінь весілля справимо!

— Згода,— відповідаю, покірно схиливши голову, а сама думаю: «Гай, гай, де ще та осінь!» І додаю:

— Я так і знала, що ти мене не любиш!

І надула губи.

Він щось подумав-подумав, потім рубонув рукою повітря і каже:

— Змінюю своє рішення. Весілля — за тиждень!

Зміркував!

— Як скажеш,— мовлю з тією ж покірністю і ледве стримуюсь, щоб не кинутись притьмом справляти фату.

Відтоді ми вкупі.

Як народився у нас первісток, дуже мені хотілось його Русланом назвати. Але як назовеш, коли чоловік заявив, що він своєму синові сам ім'я підбере. Довго він те ім'я підбирав. Ходить по хаті, морщить чоло, думає.

Я йому думати не заважаю, тільки питаюся:

— Ти не пригадуєш, як Руслана було по батькові?

— Чийого Руслана? — дивується.

— Людмилиного, — відповідаю. — Того, що в Пушкіна.

— Ні, — каже, — не пригадую. А що?

— Та нічого, — кажу. — Так, згадалося...

— А-а-а...

І знову ходить, думає...

А я знову:

— І прізвища не пригадуєш?

— Чийого?

— Та Русланового ж!

— Ні...

І думає далі. Але ходити перестав. Ніби спіткнувся. А тоді раптом:

— Назвемо Русланом! І не перечу!

— Та я й не перечу, — відказую лагідно. — Як скажеш — так і буде.

— Отож бо!

А сам аж квітне від моїх слів. Всюди хвалиться:

— Знаєте, як я свого сина назвав? Русланом! Сам придумав! Дружина, правда, хотіла накректи якось інакше, але моє слово для неї — закон.

Коли Русланчик трохи підріс, задумав мій володар на машину гроші збирати. Я наче радію:

— От і добре, — кажу. — Буде і в нас машина. Он і сусіда збирається машину придбати. Тільки він хоче спочатку дружині шубу справити. Він її ж так любить, так любить!

Чоловік підозріло глянув на мене:

— А я хіба тебе не так люблю?

— Ні, — кажу, — не так. Ти мене любиш сильніше!

— Ві-ірно... — каже.

А через місяць приносить шубу і ще з порога командує:

— Ану, приміряй!

І знову мені не лишається нічого іншого, як підкоритись.

Отак і живемо. Чоловік наказує, я — корюся. Бо чоловіки для того й створені, щоб усім на світі правити, а жінки — щоб правити... чоловіками. Тільки так, щоб вони про те й не здогадувались!

Віталій КОВАЛЬ.

Київська область.

Мал. М. ЛИТВИНА

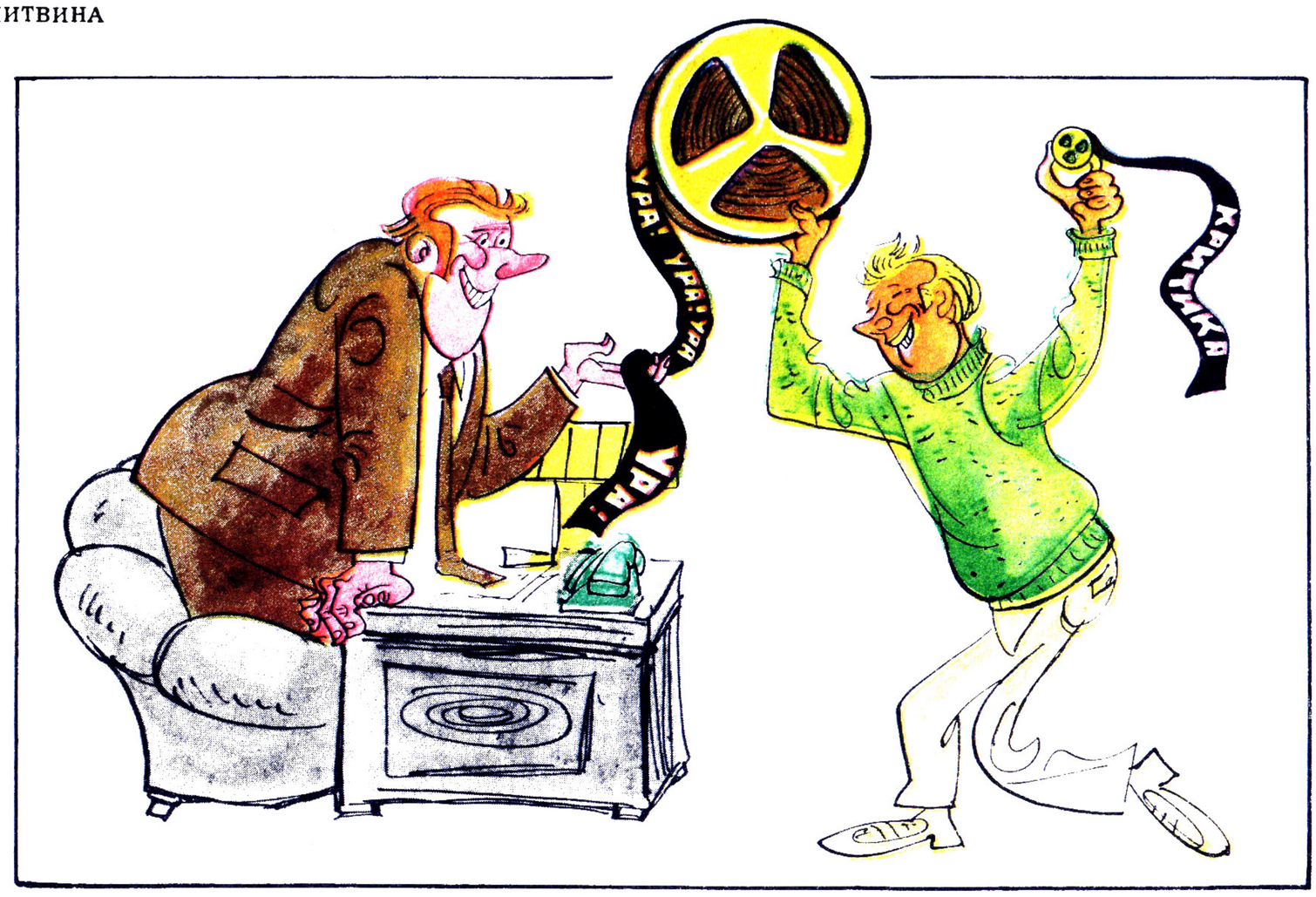

— Петре Івановичу, ми ваш звіт на плівку записали!

Дали перцю!

У минулому, коли нормального поштового зв'язку ще не було, люди частенько користувалися так званою оказією. Тобто передавали посилки чи листи випадковим транспортом. І хоч тепер до наших послуг найновіші транспортні засоби, але деякі працівники зв'язку не відмовляються від оказії. Ось, приміром, громадянка Олексюк М. Ф. з Косівського району Івано-Франківської області здала посилку на Камчатку авіапоштою, а начальник відділення зв'язку с. Тюдів Дитиненко Е. Д. чомусь відправила її земними шляхами. Різниця в швидкості доставки велика. Та й у грошовому виразі теж чимала. Пошта мала собі зиск у сумі 15 крб. 60 коп.

Скарга про це надійшла Перцеві.

Як повідомив редакції заступник Івано-Франківського обласного управління зв'язку Д. С. Швигін, за грубе порушення поштових правил, а також трудової дисципліни Дитиненко Е. Д. з посади начальника відділення зв'язку звільнено.

ПОПИТ НАРОДЖУЄ ПРОПОЗИЦІЮ

З великою увагою вивчає купівельний попит вантажник меблевого магазину Терентій Загребелько. З громадянами, котрі бажають придбати дефіцитні гарнітури, він проводить індивідуальні бесіди.

ХРОНІКА НОВИН

ВИМУШЕНИЙ ЗАХІД

Художня рада обласного театру драми прийняла рішення: всі крісла в залі для глядачів обладнати прив'язними ременями.

СІМЕЙНИЙ АНСАМБЛЬ

«Мої ложкарі» — так ласкаво називає Горпина Микитівна Кручина своїх, ніде не працюючих, двох дорослих дочок і сина з невісткою, коли ті збираються за обідом.

Черговий хронікер
В. МОСКАЛЕНКО.

— Підселіть мені краще печерного ведмедя, а з цією сусідою жити неможливо!

Без слів.

— Я вирішив узятися за монументальний твір.

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

МАЛ. А. ВАСИЛЕНКА

Перше дзеркало.

— Казала ж тобі: не бери хабарів грішми!

— Тату, мамо, я одружуюсь! Ось моя наречена.

ПАПЕРИ І РОКИ

I

«... Створити в IV кварталі 1969 року на базі тресту «Полтавасільбуд» у м. Лохвиці професійно-технічне училище будівельного профілю...»

(З постанови Полтавського обкому КП України та виконкому обласної Ради депутатів трудящих від 22 травня 1969 р.).

II

«На виконання народногосподарського плану, з метою забезпечення планомірної підготовки кваліфікованих кадрів для тресту «Полтавасільбуд» Міністерства сільського будівництва УРСР

наказуємо:

...2. Керуючому трестом «Полтавасільбуд» т. Приймаку:

...в) протягом 1969—1970 рр. побудувати майстерні училища і гуртожиток на 200 місць».

(З наказу № 206/100 Міністерства сільського будівництва УРСР та Державного Комітету Ради Міністрів УРСР по професійно-технічній освіті від 11 липня 1969 р.)

III

«...Будівництво учбових майстерень в 1969 р. не було розпочато. Не планується трестом будівництво учбових майстерень і на цей, 1970-й рік».

(Із скарги директора Лохвицького міського профтехучилища № 22 керуючому трестом «Полтавасільбуд». 20 січня 1970 р.)

IV

«На Ваш лист від 20 січня 1970 р. повідомляємо, що побудувати майстерні... в цьому році трест не зможе...»

(Із відповіді керуючого трестом «Полтавасільбуд» директору МПТУ № 22)

V

«У липні 1969 року... в м. Лохвиці... на виробничій базі тресту «Полтавасільбуд» відкрито міське профтехучилище будівельного профілю... Керівництво тресту протягом 1969—1970 рр. зобов'язувалось побудувати майстерні для училища та гуртожиток на 200 місць. Цього, 1970 р., буде виготовлено документацію на гуртожиток і в 1971—1972 рр. гуртожиток повинен бути збудований. Що стосується майстерень, то керівництво тресту не почало їх будувати в 1969 р. і не планує на 1970-й... Виробниче навчання учнів зірвано. Під загрозою зриву воно і в наступному навчальному році».

(З доповідної записки начальника Полтавського обласного управління профтехосвіти міністру сільського будівництва УРСР та голові Державного Комітету Ради Міністрів УРСР по професійно-технічній освіті. 12 лютого 1970 р.)

VI

«3 лютого 1971 р.

Міністру сільського будівництва УРСР т. Михайлову М. М.

...Вже минули строки виконання наказу № 206/100.., але трест не тільки не побудував для училища майстерень і гуртожитку, але й не збирається їх будувати...

Секретар Лохвицького райкому КП України
О. Тарасенко
Голова виконкому Лохвицької райради
М. Гавриш».

VII

І от що було далі.

У відповідь на всі прохання та слізні благання міністр видав наказ № 121/48 від 28 квітня 1972 р., яким передбачалося побудувати у 1973 р. гуртожиток. На майстерні духу, як видно, не вистачило.

Не встигли у Лохвиці зрадіти й цьому подарункові, як із Києва прийшла нова звістка — лист від заступника міністра М. О. Пильникова про те, що кошти на будівництво гуртожитку заплановано дати не в 1973-му, а в 1974-му році.

Заінтересовані особи почухали потилиці, зітхнули й погодилися на 1974-й — бо де ж подінешся?

Але ні в 1974-му, ні в наступні роки ніхто нічого не будував, хоча училище само сплатило вартість техдокументації на спорудження і майстерень, і гуртожитку. Певна річ, все менше й менше хлопців та дівчат виявляли бажання вчитися на будівельників. Та й нічого дивного: жити ніде (дві похилі, сгарезні халупки можна було назвати гуртожитком лише з великою-великою натяжкою), їдальня на ладан дихає, майстерень і відповідного устаткування катма.

У такій ситуації директор училища О. Т. Мірошниченко, щоб бодай зберегти кількісний склад учнів, оголосив набір не лише будівельників, а й швачок-мотористок. Тим паче, що в цьому пішло назустріч Міністерство легкої промисловості республіки: для практичних занять учням одразу виділили сто двадцять одиниць швейного обладнання.

Ясно, що швачкам було краще: вони мали й де й на чому практикуватися, їм предметно допомагала Лохвицька швейна фабрика, а будівельники проводили заняття де прийдеться і як прийдеться. Хоч зауважимо, що весь цей час училище перебувало на балансі пересувної механізованої колони № 273 тресту «Полтавасільбуд», яка вважалася базовим підприємством МПТУ.

Отак і йшло. У Міністерстві сільського будівництва двічі змінилися міністри: після М. М. Михайлова був П. Є. Йосипенко, а тепер — Ю. Б. Котов. Відбулися зміни і в «Полтавасільбуді»: замість М. П. Приймака керуючим став Г. В. Кузьменко. Не змінилося нічого лише в профтехучилищі. Хіба що зросла кількість паперів, якими обмінювалася дирекція з вищестоящими організаціями...

Нарешті О. Т. Мірошниченку увірвався терпець, і він виступив із статею в обласній газеті «Зоря Полтавщини». На цю статтю оперативно відгукнувся заступник міністра сільського будівництва УРСР І. Д. Беспалий, який, тактовно ухилившись від розмови по суті, дав директорові добрячого прочухана за те, що той, бачте, в будівельному профтехучилищі навчає ще й якихось там швачок...

Ясно? Міністерство і трест протягом восьми років нічогісінько не зробили для училища, і воно ж, училище, ще й винувате! Вийшло, як у тій приказці: «За моє жито мене ж і бито». До речі, скажемо, що, попри усі труднощі, МПТУ № 22 спромоглося дати за ці роки сільському будівництву області близько семисот кваліфікованих робітників — штукатурів, теслярів, мулярів, малярів...

Ну, а скінчилася ця історія і зовсім оригінально. Міністерство, якому, очевидно, набридла катавасія з училищем, дало трестові команду зняти наявні приміщення з балансу пересувної мехколони і передати... самому ж училищу! А що це означає? Дуже просто: нічого віднині уже будувати не треба, за все тепер хай відповідає саме МПТУ № 22 і його керівництво в Полтавському обласному управлінні профтехосвіти. Коротше кажучи, товариші з міністерства і тресту умили руки.

Цим і закінчилася їхня турбота про підготовку кадрів. Між іншим, своїх кадрів.

Отак-то!

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Полтавська область.

Сходи у безсмертя

ГУМОРЕСКА

Мені здається, жіночки, що ми багацько втратили, вважаючи медицину за спасительку нашу.

Топтала я до дохторів стежку, аж пороги постиралися, та в крижах — чуєте? — як рубало, так рубало би й досі, коли б раптом не переселили нас у квартиру нову. В двоповерховому будинку. Йой, а до неї ж ведуть тридцять шість сходинок бетонованих, і кожна шириною на півступні, а всі разом поставлені так, наче б на піч лізти мав.

Перший тиждень я, жіночки, на третій сходинці — чуєте? — відпочивала. Тоді приловчилася до дев'ятої, далі до одинадцятої і, тепер, дякувати богу, геть усі проходжу смирно. А знаєте чого? Купила метра кравецького, зміряла кожну й увиділа, що перші дві наші сходинки мають по вісімнадцять сантиметрів заввишки, а третя — двадцять два! Десята і п'ятнадцята — чуєте? — по дев'ятнадцять, а двадцять перша — двадцять один сантиметр. Йой, словом всі, всі — наче різних татусів дітки. А в додаток, квартиру нам зробили без комунальних вигод. Криниця через дорогу. Власне, то й не криниця, а помпа. Не знаєте, що то є? Йой, а живете на світі!

Та помпа — це таке: раз качнув, два — качнув, двайцять — качнув, а на шістдесят першому — дзюрочком засюркоче вода. Тоді качаю іще сто двайцять разів, щоби повне відро налилося, бо як загаюсь дрібочку — перші шістдесят качків пропадуть даром. А як двоє відерець наберу, вертаюся по сходах назад.

То я й кажу: люди гроші витрачають сотками, їдуть у гори, долини, альпіністами робляться. А якби до нас завернули пожити хоча би з місяць (я, клянусь, ані копійки не взяла би з них), здоровля накачали би на літ з двісті. Мені от здається, що я вже й не людина, а птицею стала, не ходжу, а пурхаю по наших сходах. І ще здається, що як поживу довше в нашій квартирі, то буду жити вічно.

Але добрі люди нарікають, кажуть, що одна я не маю права на безсмертя, радять подаватися в райвиконком чи область, щоби тих наших спецівбудівельників переселили в мою-таки квартиру. Бо це не я, а саме вони мають право на безсмертя, щоби не вмерли їхні діла. Еге ж, правда? А може, й ви захочете жити довго, то приїжджайте. Беріть із собою два відра, ідіть до нашої криниці, чи то пак, помпи, як і буде повних два — одразу звертайте на наші сходи...

Ірина КУДРЕВИЧ.

м. Ходорів
Львівської області.

На зарядку — по порядку

КОЗА у штрафному майданчику

— Пропала я ні за цапову душу! — подумала про себе коза Афродита по дорозі з ярмарку.

Слід сказати, що ярмарок той був у Черкасах, а козу купив чоловік із села Деньги Золотоніського району.

— Мда-а-а... Пропала! — знову зітхнула Афродита. — Перший раз у цих краях — хто його знає, які тут порядки. Хоч, якщо вірити тому гусакові, якого продавали поруч, то мені ще й повезло. Коли мене купували, то він заздрісно шипів:

— Щас-с-слива. Я хоча й інкубаторс-с-ський, але в Деньгах мій добрий знайомий гусак живе. Я його на цьому ярмарку зустрів. Так він казав, що ледве розпрощався з місцевим футбольним полем. Не поле, а рай. Там тієї трави-и-и... Пасися — не хочу. А от якби потрапила у колгосп імені Жданова Городищенського району, де головою Микола Никонович Ночовний, тоді скрутніше було б. Бо Микола Никонович звелів переорати футбольне поле. Не хотів би я туди потрапити, ні-і. Бо я звик пастися на штрафному майданчику. Найсмачніша трава на футбольному полі — на штрафному майданчику, — гелготів гусак. — Тільки я люблю спокій. Щоб футболісти на нього й носа не показували. А то тільки траву перетоптують.

Афродита слухала того гусака з розкритим ротом, бо вона теж любила пастися на футбольному полі і теж любила спокій.

— А ще я не хотів би потрапити у колгосп імені Щорса того ж Городищенського району, — продовжував гусак. — Тут одна коза з тих країв розказувала, що голова того колгоспу Іван Захарович Пластун виділив під футбольне поле площу на болоті з купинням. А яка ж на купинні трава? Правда, Іван Захарович пообіцяв у цьому році виділити рівнішу площу і на сухішому місці. Пообіцяв та й посіяв там кукурудзу. Воно, звичайно, кукурудза непогана культура, але в колгоспній кукурудзі хіба можна пастися спокійно? І голова колгоспу імені Першого травня Дем'ян Макарович Кицюк ще у позаминулому році наказував переорати футбольне поле. Мовляв, спорт нам ні до чого. І взагалі, навіщо сільському жителеві усілякі чемпіонати і спартакіади? Та він курку з грядки прожене — уже кілька спортивних вправ. Тут тобі й присідання, і біг на короткі дистанції, і метання (в даному випадку грудки), і так далі. Але я з ним не згодний. Якщо голови про спорт у своїх колгоспах не піклуються, то могли б хоч про кіз та гусей подбати...

А якби ти потрапила у райцентр Городище, то й зовсім би пропала. Там взагалі стадіону немає...

Коза, почувши це, від несподіванки аж гикнула.

— Чому ти гикаєш? — здивувався гусак. — Ти, мабуть, вперше на ярмарку. Зразу видно, а я вже вп'яте. Не хвилюйся, не скрізь так про нас дбають. Може, чула... Он у колгоспі імені Чапаєва Стрийського району Львівської області вже десять років як переорали футбольне поле і зробили там майданчик для випасу худоби. Але можеш не радіти — тебе туди ніхто не купить. Це далеко і до того ж там, мабуть, своїх кіз вистачає.

На цьому розмова кози Афродити з розумним гусаком закінчилася, бо його купив якийсь дядько, посадив у мішок і кудись поніс.

— А раптом гусак набрехав? — — знову занепокоїлася коза, коли на горизонті з'явилося село Деньги. — Пропала я тоді ні за цапову душу.

Через кілька хвилин машина зупинилася, і новий господар Афродити сказав: «Приїхали», — а потім, глянувши на неї, додав: «Ну, що, може, попасешся трохи з дороги?» — і повів Афродиту на футбольне поле, де росла висока, густа трава, на яку, мабуть, рік не ступала нога спортсменів.

Побачивши таку траву, коза радісно замекала і побігла до штрафного майданчика.

М. ПРУДНИК.

НЕВИДИМКА

Підступний покруч лиса і змії,
Поріддя чорне злоби і обману,
Наклепницькі писаннячка свої
Він потайки розтикує повсюди,
І неповинним людям кров псує
Під машкарою «правди оборонця».
Але й на темну силу сила є:
Усяка цвіль і тінь — боїться сонця!

КОНИК-СТРИБУНЕЦЬ

Як де зачує місце потепліш,
Притьмом до нього скаче чимскоріш,
Так і гасає із кінця в кінець:
Не трудівник, а — коник-стрибунець.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА

ТОЧНА інформація

perec-ua.

ГУМОРЕСКА

Ідучи з роботи додому, я зустрів на вулиці сусіда, вантажника з нашого гастроному. Петро ніс в авосьці якісь консерви.

— Що несеш, сусіде? — питаю.

— Печінку тріскову, — Петро весело підморгнув. — Оце щойно до гастроному завезли шість ящиків.

Повідомлення сусіда про делікатеси зацікавило мене. Тим більше, ще й жінка наказувала, щоб купив десь тріскової печінки, бо завтра мають гості прийти. Я вже попрямував, було, до гастроному, коли Петро крикнув услід:

— Та запам'ятай, Іване: вони той дефіцит не викинуть на прилавок. Підпільно хочуть продавати. Чотири ящики скинули в підсобку, а два — поставили під прилавком.

Входжу до гастроному. Прошу банку печінки.

— Якої печінки?! — здивовано зиркнула продавщиця.

— Звичайної, тріскової, — кажу спокійно. — Он тієї, що під прилавком, у двох ящиках лежить.

— Ви що, глузуєте з мене? — розсердилась молодичка. — Я вже й не пам'ятаю, коли востаннє завозили ту печінку. І ящиків ніяких немає. Тож не морочте мені голови, громадянине.

— А я кажу вам, що ящики є. Он вони, — впевнено показую пальцем на стінку прилавка. — Можливо інші нездатні їх бачити, а я бачу. Навіть крізь металеву стінку бачу.

Продавщиця витріщилась на мене, як на якесь диво. А я продовжував далі:

— Бачу іще чотири ящики, он ті, що в підсобці сховані, — показую в бік щільно зачинених дверей.

Молодичку почало судомити.

— А може ще сказати, скільки ви сьогодні вже продали? З точністю до однієї копійки, до одного грама вирахую.

Останні слова доконали продавщицю. Тремтячими руками вона миттю вхопила мого портфеля. І, ледь ворушачи губами, прошепотіла:

— Вам скільки покласти?

...Багато людей того дня смакувало тріскową печінкою. Бо всю її продавці змушені були викинути на прилавок.

Ось що значить вміло скористатися точною інформацією!..

Леонід БОЖЕК.

Собаколовля на вулиці

(З розповіді «сіткаря»)

Поспускають, куркулі чортові, псів, а ті вовкодави жити не дають. Вночі особливо. А ми, рибалки-сіткарі, тільки з ночі й живемо.

Несу до річки дві тридцятки й сороковочку. Сіточки — сила! Перебрані. Чистенькі. Грузки тільки поклацують, по ногах б'ючи. Поплавки з пінопласту світяться, як ліхтарики. Повітря свіже омиває спітнілі груди, ніби вродлива медсестра спиртом їх розтирає. Все добре. Тільки ті навіжені валують, ніби хто їх окропом ошпарив.

Біля крайніх будинків хтось я-як влупить у поперек... Серце зайшлося. Гарчить... Рве... Шматує... Сітками прикриваюсь. Не інакше, як Соболь діда Омелька. А хіба то Соболь, коли він більший за лева! З ніг валить. Кинув сітки на нього.

Все сплуталось. Гвалт. Набігло тої собарні з усього села. Вже не гавкають, не гарчать, а харчать, ніби з кожного по маслаку стирчить у пельці. Хоч би хто вийшов та допоміг відігнати. Так ні, повилупляли свої очі на телевізори, ніби вік їх не бачили.

А Соболь у сітках борсається. Я б виплутав, так пошматує ж і мене. Краще хай сітки...

Тягну їх до того глухаря Омелька. Волоком. Задкую. Ногами від собарні відбиваюсь. Поки вийшов старий, Соболь сам вирвався. Бачу, залишилися з снасті рвань та шнури. А Омелькові що...

— Розкидай тепер свої сіті, — каже, — на вулиці, а не у воді. Може, чиясь свиня або корова у ті вічка вплутається.

Розповідь «сіткаря» записав і до «Перця» надіслав Володимир КРИВИЙ.

с. Будахівка
Павлоградського району
на Дніпропетровщині.

Мал. Є. МИЛУТКИ

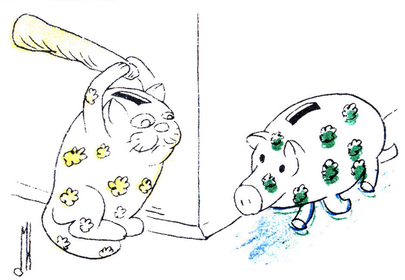

Без слів.

ДІАЛОГ НА ЛИМАНІ

УСМІШКА

— Пильнуй!!! Пильнуй!!! — Неслося над лиманом.

Ба-а-ах!..

Смальнув хтось, пішло відлуння.

Ба-а-ах!.. Вдруге.

Хмари диму вгору піднялися, як з труб заводських. І крик:

— Баран ненормальний! Куди б'єш?

— Чого горлопаниш? По качці б'ю.

Мисливці зближалися. І знову діалог:

— Залив баньки і не тумкає нічого.

В самого тями нема. Он качка лежить.

— То моя!

— А твоя, то треба було й бити першим.

— По голові б тобі вдарити, телепню!

Качка пускала бульки і тонула. А куди їй діватися. Резинова ж... Надувна...

К. ВОЛОДЧУК.

ЗЕКОНОМИВ

Зібрався батько з донькою в гості та й повчає її:

— Гляди ж, Настусю, коли тьотя запитає в вагоні скільки тобі років, то скажи, що п'ять.

— Але ж мені вже шість минуло, — заперечила Настуся.

— Це вдома тобі шість, а в поїзді нехай буде п'ять. Це для того, щоб на тебе квитка дитячого не брати, щоб зекономити гроші.

Сіли вони та й їдуть. Дівчинка гуляє по вагону, а ревізор проходить та й питає:

— Ой, яка ж гарненька дівчинка, а як же тебе зовуть?

— Настуся,— відповіда та.

— А скільки ж тобі років?

— Казали тато, якщо це вдома, то шість, а коли їдемо у вагоні то п'ять.

І задоволена відповіддю, побігла до батька.

Довелося батькові не лише перед пасажирами червоніти, але й за дитячого квитка заплатити.

Надіслав Петро ГОЛОДНИК.

ОРЕЛ

Зустрілись двоє п'яних:

— Ну, що, вип'ємо?

— Орел з свинею не п'є!

— Ну, то я полетів!

Надіслав А. ПРОХОДА.
с. Збур'ївка,
Херсонської області.

Народні УСМІШКИ

ЧУЙНИЙ ЧОЛОВІК

Жінка заливається сльозами.

— Що сталося? — хвилюється чоловік.

— Я проковтнула голку.

— Є чого плакати! На, візьми другу!

Надіслав В. БІЛИЙ.
с. Вілки.
Закарпатської області.

МАЙЖЕ ТЕ САМЕ

— Перевантажуєте машину! — дорікає ремонтник ліфтів меш. канцям будинку.— Чуєте, як трос скавучить.

— То не трос, а собака в ліфті. Три години з хозяїном вийти злізти не може.

Надіслав А. ПАСТЕРНАК.
м. Боярка.
Київської області.

ПЕРЕБИНЯ

ПОЛАСУВАЛИ

— Юрчику, на, покуштуй, — подає батько чотирирічному малюкові повну жменю спілих, аж чорних ягід. — Ця ягода дуже смачна і зветься ведмедина.

— А чого? — як завжди, допитується хлопчик.

— Мабуть, тому, що нею дуже люблять ласувати ведмеді.

...Дома, роздягаючи сина, мати допитується:

— У тебе знову замурзані щічки й ротик. Що ти їв?

— А це ми з татом у лісі ведмедицю з'їли.

Валентин ГРАБОВСЬКИЙ.

ВОВЧИКОВА ПРИГОДА

Сірий Вовчик
Лісом біг,
Спотикнувся
Об моріг,
А з ліщини,
Як на сміх,
На хвоста
Упав горіх.
Вовк подумав:
— Хтось стріля.
І злякавсь,
Немов теля.
Біг вовчисько
І не знав,
Що від ласощів
Тікав.

Марія ЧЕПУРНА.

ДИВНІ ЛИЖІ

Петрик ходить в перший клас,
Став на лижі перший раз.
Тільки що це з ними,
З лижами чудними?
Спотикаються весь час,
Їдуть в різні боки.
Через них який вже раз
В сніг упав глибокий!
Розвело хлоп'я руками:
— Що я з вами вдію?
Ну, й купила лижі мама —
Їздити не вміють!

Анатолій ГАРМАТЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

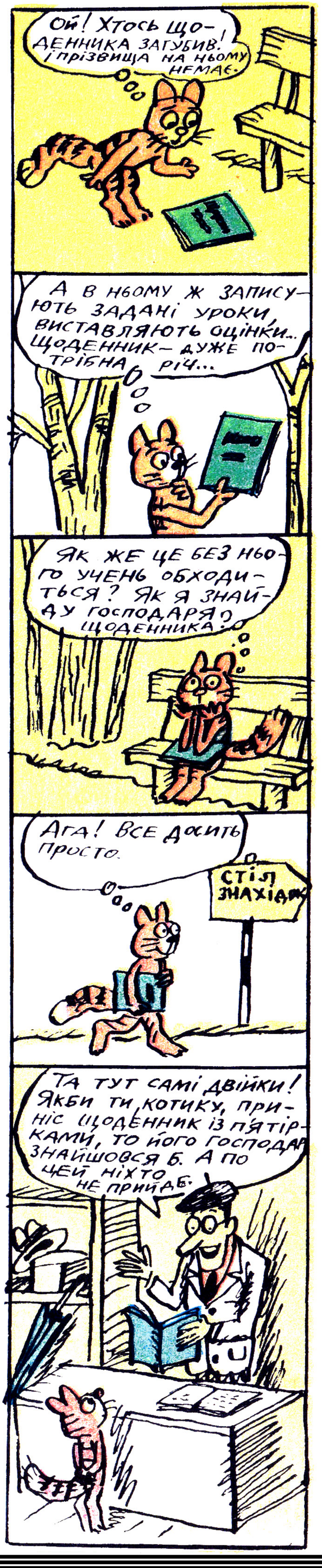

ЧИЙ КАВУН!

Загадка чи казка — слухай, будь ласка.

Жили-були собі троє братів. От якось один із них узяв та й посадив у землю зернятко кавуна.

— Його ж треба поливати, — мовив другий брат і поливав доти, поки не з'явився паросток.

— Його потрібно ще й прополоти, — сказав третій брат і повиривав навколо нього весь бур'ян.

Кавун ріс, як з води, і виріс великий, наче бочка. Ось, нарешті, він доспів.

— Це мій кавун! — вигукнув перший брат. — Я його посадив — інакше його не було б.

— Ні, мій! — заперечив другий брат. — Я його поливав — інакше він засохнув би.

— Не твій і не твій, а лише мій, — сказав третій брат. — Я його полов — інакше б він не виріс...

То чий це кавун! Як ти думаєш!

Георгій ХИМИЧ.

ЗУПИНКА

Малий Сашко разом з сестрою повертались додому з магазину з покупками. Сумку з хлібом ніс Сашко. Він притомився і зупинився відпочити, якраз біля зупинки автобуса.

— Що, вже стомився? — питає сестра.

— Я стомився?! Та я зупинився тільки тому, — схитрував Сашко, — що ось бачиш — на табличці напис. — І він по складах прочитав: — Зу-пин-ка.

Віктор МОСКАЛЕНКО.

Весела історія

Моя дочка любить, коли я розказую їй веселі історії. От і сьогодні, тільки-но я повернувся з відрядження, як вона кинулася до мене:

— Розкажи щось веселе.

І я розповів, як на мою думку, дуже веселу історію, котра сталася зі мною у відрядженні.

...Усе почалося із дзвінка до

адміністратора готелю «Південний Буг», що у Вінниці.

— Приходьте, місце знайдеться, — відповіда люб'язно адміністратор.

...Піднімаюсь ліфтом на 8-й поверх. Репрезентуюсь черговій.

— Ключа у вашому номері немає. Хтось виписався і не віддав... Зараз відчиню своїм...

Заходжу в номер. У темряві намацую вимикач. Світло не запалюється. Чую за спиною голос чергової:

— Даремно стараєтесь. У кімнатах на восьмому поверсі верхнього освітлення нема.

— Як нема?

— А так, нема та й годі. І в проекті не було.

— Нащо ж тоді вимикач?

— А я почім знаю... Вмикайте настільну лампу або торшер. Дві настільні лампи і торшер, вам що, мало? Зараз засвічу іще в туалеті, буде трохи видніше.

— Дякую за виручку... Але ж ні в настільних лампах, ні в торшері лампочок нема...

— Отож бачите!.. Командировочні... То вони і крадуть, а хто ще? І ключі вони вкрали... Еге, забула попередити: пильнуйте за тумбочкою, в неї одна ніжка вкорочена, так що може того... Лампа може звалитися і телефон. Потім будете розплачуватися.

— А з телефоном усе гаразд? Працює?

— Який там гаразд? Якщо ви чоловік солідний, то, може, доб'єтесь, щоб відремонтували.

Мій погляд зупиняється на телевізорі.

— О, то у вас тут комфорт! Як кажуть, голубий екран.

— Ага...

Невдовзі переконуюсь, що «голубий екран» вперто світиться одним білим кольором...

Чергова пішла. А я сів у крісло і, виповнений ущерть враженнями від знайомства із своїм пристанищем, непомітно задрімав.

Уві сні... я бачив барабани завбільшки з найбільшу баню київської Лаври.

Чув, як у ті барабани гупали колонами Київської консерваторії. А ще чув, як щось гриміло, гепало, бухкало, гахкало, гарчало, гуділо, верещало, гримало, гецяло, торохтіло, тарабанило, скрипіло, скреготало, дзеленчало, дзвякало, стогнало...

Прокинувся. І зрозумів: симфонію цю творить ліфт. Пішов до чергової, питаю:

— Що це у вас із ліфтом?

— У командировочних питайте. Їздять тут усякі...

— Даруйте, але ж командировочні їздять і у Харків, і у Полтаву, і в Черкаси... Всюди їздять а таких ліфтів немає ніде.

— Що ви мені географію розказуєте? Дітям своїм розкажете!...

* * *

...І я розказав.

Дочка, вислухавши мою розповідь, розчаровано перепитала:

— Тату, а ти не міг би розповісти щось веселіше?

— Кажеш, веселіше! Почекаємо наступного відрядження до Вінниці. Все залежатиме від фантазії керівництва готелю «Південний Буг».

В. КИРИЛЕНКО.

ЗАГУБЛЕНИЙ СЛІД

ГУМОРЕСКА

Уже четверту годину підряд шукали мисливці загублений слід. Касир Терентій Невінчаний, ще молодий, але уже із солідним черевцем, чоловік, блідо-зелений від злості, мордував знесиленого Пірата.

— Шукай, шукай, Пірат. Знайдеш — ковбасу отримаєш. Ось поглянь. Копчена.

— Кинь, Терентію. Хай він слід нюхає, — мовив незадоволено бухгалтер Денис Гуля, показуючи на експедитора Гната Макуху.

— Хлопці, винен я. Тяжко винен. Захопився отим зайцем і не помітив, коли згубив.

— Шукай тоді, — серйозно сказав Терентій Невінчаний. — Знайдеш — прощення буде. Ні, — викинемо із свого колективу, як старого чобота.

— Хлопці! — схлипуючи, пропищав Макуха. — Я знайду той проклятущий слід. З інфарктом ляжу, але знайду. Чекайте на мене біля старої груші! — обернувшись, гукнув експедитор Макуха і зник у невідомому напрямку.

— Знайде, побачиш, що знайде, — солодко облизавшись, промовив Денис Гуля.

— Чорта лисого, — буркнув у відповідь Терентій Невінчаний. — Бачиш, знову порошить. Замете слід — і пиши пропало.

Мисливці замовкли.

А десь далеко Гнат Макуха вперто шукав слід.

Ось тутечки. Ні, здається, там. Ага? Так і є. Слід! Серце закалатало ще дужче. Гнат розмірковував далі. З-під одного кущика вибіг заєць. Тут я стріляв. Потім біг. Осьдечки відпочивав. Господи! А може?! Може, це не мій слід? Від цієї думки по всьому животі пройшов неприємний холодок. Відчув себе точнісінько так, як ото, коли до них на базу приїхав столичний ревізор. Гарячково наступив чоботом на слід. Зійшовся! Від щастя запаморочилося в голові. Вже недалеко. І ось, за розлогим кущем калини, припорошена снігом лежала... пузата мисливська сумка. Гнат Макуха мерщій відкрив її, нахилився і з слізьми на очах довго гладив ніжні голівки «Старокиївської».

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ
Сарненського району
Ровенської області.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

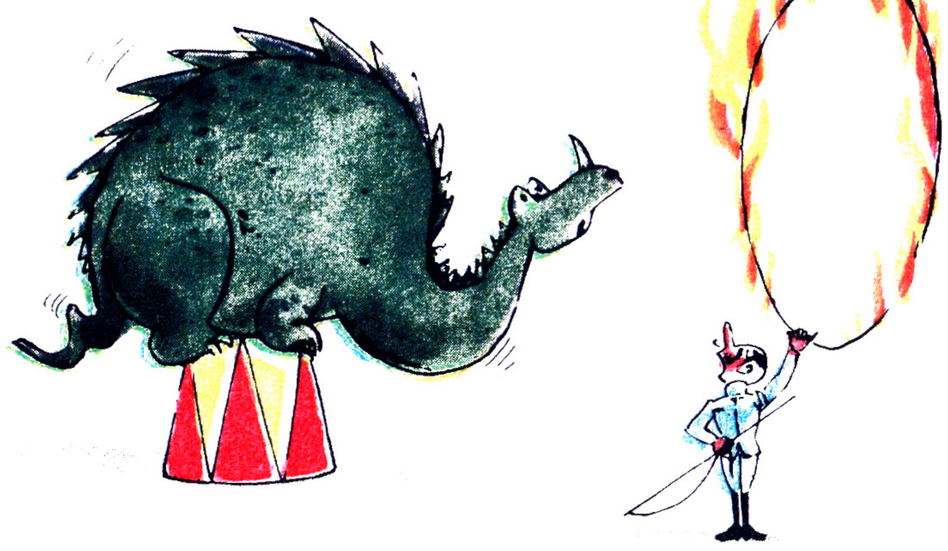

— Давай, чого боїшся?!

✦

Мал. А. БОРДУНІСА

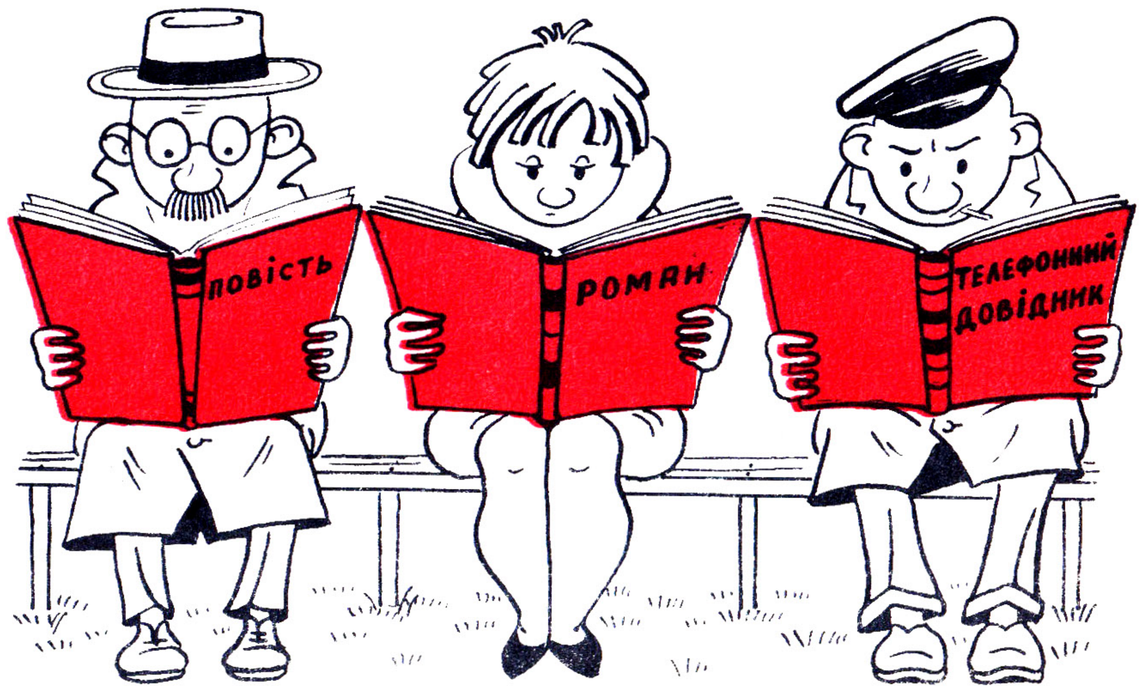

Без слів.

Вісті з того світу

Мал. В. ПОПЕНКА

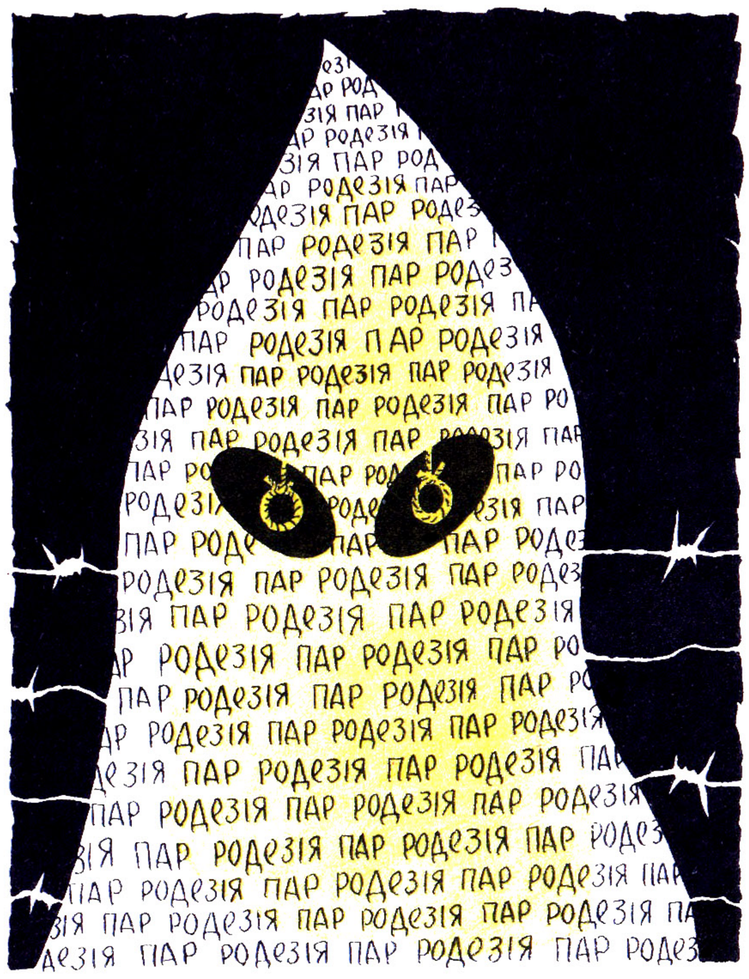

Обличчя расизму.

✦

«Сьогодні усім абсолютно ясно, що «економічне процвітання», обіцяне військово-фашистською хунтою чілійському народові, обернулося національною трагедією».

(З газет)

Мал. В. ШИРЯЄВА

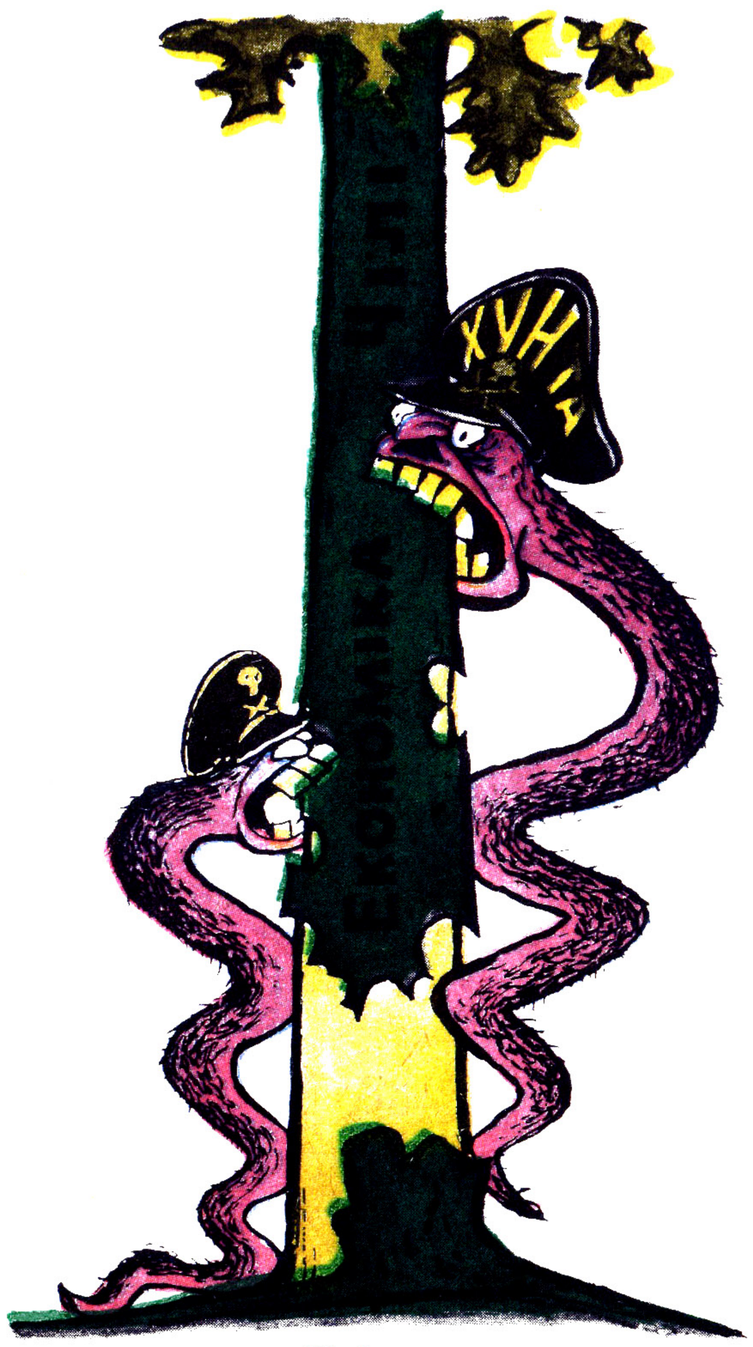

Шкідники.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ДЕФІЦИТНА РАДІСТЬ

Вечірня газета «Експрессен», яка видається у Стокгольмі, взяла на себе нелегке завдання — розповсюдження оптимізму. Вона оголосила, що виділила окремий телефон, біля якого весь час чергує працівник редакції, щоб приймати приємні повідомлення. Газета прохає всіх читачів, якщо вони дізнаються про яку-небудь приємну подію, одразу ж повідомити редакцію. Пояснюється це так: «Навесні та влітку наше телебачення, радіо і газети безперервно постачали шведський народ поганими повідомленнями: що підприємці перебувають у стані кризи, що робітників і службовців примушують брати довгі відпустки (без збереження зарплати) або зовсім звільняють із роботи, що шведська крона втрачає свою вартість, що ціни на продовольчі товари повзуть неухильно вгору. І таке інше. В цій важкій ситуації ми й шукаємо приємні новини, й будемо щасливі, якщо наші читачі знову почнуть посміхатися».

СОБАКИ — ЦЕ НАДІЙНІШЕ

Англійська фірма «Педігра Петфудс», яка виробляє корм для собак, почала домішувати у свою продукцію сухий молочний порошок.

Лондонська газета «Таймс» із задоволенням пише, що завдяки цьому заготівельні ціни на молоко в Англії будуть стабільними.

Якийсь нерозумний журналіст заїкнувся було, щоб надлишки молочного порошка продавали пенсіонерам по приступних для них цінах. Але йому люб'язно пояснили, що він не розбирається у законах ринку. Бо «пенсіонери, в разі нестачі грошей, зменшують свої витрати, а власники собак купують корм для своїх улюбленців за будь-яку ціну».

БІЗНЕСМЕНИ З МІТЛАМИ

Дев'ять років тому сенат Сполучених Штатів ухвалив законопроект про фінансову підтримку компаній і фірм, які належать афроамериканцям, тобто неграм. Мета була підступна і проста: зміцнюючи «чорну еліту» з негрів-капіталістів, внести розкол у рух негрів за громадські права. Законодавці, як бачите, добре все обміркували. Але знайшлися й од них мудріші. І півтора мільярда доларів, асигновані для негрів-підприємців, швидко потрапили до сейфів «білих» монополій. Робилося це дуже просто: створювалася фіктивна компанія або фірма, яка, нібито, належала неграм, а насправді розпоряджалися там білі. Розслідування, проведене спеціальною комісією конгресу США, показало, що шість груп білих підприємців створили двадцять шість фіктивних негритянських компаній і добре погріли руки на цьому. А один білий підприємець одержав від такої афери прибутки в 7000 процентів! «Президентом» і «віце-президентом», заснованої ним компанії, були два справжні негри, тільки працювали вони не у своїх особистих кабінетах, а по всіх кабінетах, коридорах та інших приміщеннях — прибиральниками.

ЗАМІТКИ З ПРИМІТКАМИ

ЗНАЙШОВ ВИННИХ

Розповідаючи про це, газета «Вашінгтон пост» відрекомендовує професора Гарвардського університету Семюела Хантінгтона як одного із найвизначніших учених США у царині політичної науки. Але й навіть без цієї характеристики, просто при знайомстві з деякими думками шановного професора, стає ясно, що в його особі маємо справу з людиною, котра осягла якщо й не зовсім оригінальний, то все-таки і не зовсім звичайний метод тлумачення деяких складних явищ і подій.

Професор, як і належить справжньому вченому, шукає. І знаходить. Так, зокрема, нещодавно він знайшов і кинув у скарбницю

науки цікаву думку, яку можна прирівняти до відкриття. Конкретніше кажучи, професор знайшов і витлумачив причини «труднощів, які переживають Сполучені Штати протягом життя цілого покоління». На думку професора, як повідомляє газета, уся заковика в... «надлишку демократії». Труднощі, на його думку, породжені не чим і не ким-небудь іншим, «а нерозумними виборцями, які й створювали проблеми».

Примітка: Як бачите, щоб пояснити що-небудь, не завжди треба собі голову ламати — досить усе звалити з хворої голови на здорову.

З СМІХОМ І ГРІХ

ДЕЩО ПРО МОДИ

Авіакомпанія Британіш Ейрвейс (Великобританія) заборонила своїм службовцям носити на роботі сережки, ланцюжки і браслети. Ця заборона стосується лише чоловічого персоналу....

САМООБСЛУГОВУВАННЯ КУЛАКАМИ

В одному нічному барі голландського міст е ч к а Столвік часто бувають бійки п'яних відвідувачів. Тому власник бару спорудив посередині залу боксерський ринг, де його клієнти можуть зводити свої рахунки. Це й глядачам зручніше.

СХОЖІСТЬ І ВІДМІННІСТЬ

Здавалося б, де Нью-Йорк, а де Тель-Авів, і що може бути між ними спільного! Виявляється, дещо є. Про це свідчить така авторитетна в цій справі людина, як пан Абрахам Бім, мер Нью-Йорка. Побувавши у Тель-Авіві з «візитом ввічливості», він розповів про свої враження кореспондентам газет таке: «Можу зазначити, що між Тель-Авівом і Нью-Йорком є багато спільного. Обидва міста не можуть звести кінців із кінцями, обидва благають Вашінгтон про допомогу. А відмінність між ними та, що Тель-Авів ту допомогу таки одержує».

Іван СВАРНИК

3 нових байок

«ОДНОДУМЦІ»

— Я однолюб!—
Хвалився мудрий
Сивий Книголюб.—
Не можу я без Книги ані дня!
Вона — моя рідня,
Найкращий друг
У щасті і в журбі,
Порадник щонайліпший, далебі!..
— А й справді, друга кращого нема —
Я в цьому пересвідчилась сама.
Без книг не можу, просто помираю.
Я їх буквально геть до крихти пожираю!
Нарешті однодумця я придбала!—
Книжкова Міль на радощах стрибала.

ЖАБЕНЯ

Мале, ще жовтороте, Жабеня
На схилі дня
Залізло під місток,
Забралось на листок
І почало:— Ква-ква!
Не так росте трава,
І не таке стебло,
Не так все зацвіло...
— А як же їм рости
І як цвісти? —
Спитав Карась.
— Не знаю, як,
А знаю, що не так,
Ква-квак!

* * *

Послухаєш такого «мудрагеля» —
Заблудиш, де долівка, а де — стеля.

ЛІСНИКОВА РАДІСТЬ

Якось Лісник
У день погідний
Забрів у чагарник,
Густий та непрохідний:
— Ну й дивина —
Не сподівався!
Оце деревина! —
Аж сам про себе дивувався: —
Серед ломаччя — благородний бук!
А стовбурець — гладенький
Та рівненький —
Сам проситься до рук!
Як не радіть, коли причина:
За нього буде добра копійчина!
Це ж мій обхід,
А я його як слід
Не знаю,
Такі дерева гарні обминаю,—
Аж танцював навкруг
Та цмокав язиком...
Не радий був лиш Бук,
Що стрівся з Лісником.

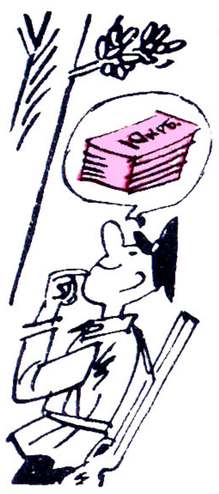

ДОБРОДІЙ

Не гнузданий ще на своїм віку,
Гуляв на волі Коник молоденький,
Та посковзнувся на льодку.
Аж тут ловець: — Кось-кось, дурненький,
Іди сюди, я миттю підкую! —
А Кінь:— Який хитренький
Добродій появився.
На оці маєш вигоду свою:
Сідло накинеш зразу чи шлею,—
На тих підкованих
Уже я надивився.

* * *

Всесвітні хижаки
Втираються в довіру,
А вже тоді
Готові здерти шкіру.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

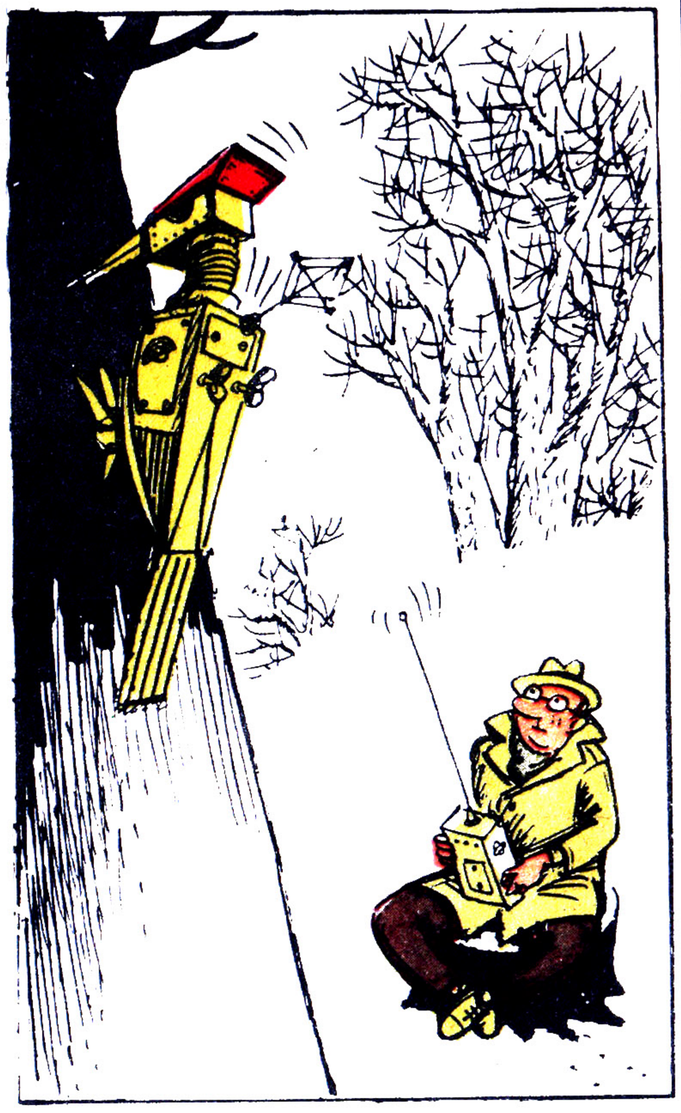

Без слів.

ЗООАФОРИЗМИ

● *Завиєш і на Місяць, коли ні душі поруч.*

● *До золотого телятка — всі скоти на поклін.*

● *Кінська проблема: Вершник чи Хомут?*

● *Який Гад — такий і погляд.*

Микола ПОЛОТАЙ.

РУСАЛКА І ПРИНЦ

На многолюддя Ялтинського пляжу
Русалка вийшла прямо із води.
До неї Принц:— Кохана, підожди!
І вислухай — інакше трупом ляжу!
Я так чекав тебе отут, край моря,
І мучився... Аж ось ти наяву.
Без тебе я тепер ні дня не проживу, —

Не дай мені загинути від горя!..
І мовила вона до нього срібно:
— Який ти несучасний і дивак:
Зустрів Русалку модну — і закляк.
Мій красеню, трагедій не потрібно.
Навіщо плакать, мучитись, зітхати?
Я не люблю отих «сердечних ран».
Давай з тобою підем в ресторан,
А вже тоді і можеш покохати.
Зірок із неба діставать не треба —
Гони ікру, коньяк та шоколад.
Що-що?.. Прощай, коли моє невлад!—
І бовтнула — аж бризки до крайнеба.

* * *

Не спокушайте долі, юнаки:
Русалки теж земні — не земноводні,
(А що й казать, коли красуні модні!) —
Кохати їх — не кожному з руки.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

ГІСТЬ

Карпо із тридев'ятого села
Якось припхався в хату до Івана
(Була в Івана звичка непогана:
Кого б звідкіль біда не привела —
У нього — поміч гостеві і шана).
Карпо — Іванів гість.
Мов рідний сват чи тесть,
У нього п'є і їсть —
І день, і два...
Пора б і знати честь,
Але куди там — п'яна голова
Забула все. Карпо лиш розгулявся
Й кінчати гостювання не збирався:
Припало до вподоби хлібосілля.
Щодня мов іменини чи весілля —
За тостом — тост: господареві шана!
За щедрість чималу,
За щирого Івана
В гостинній хаті п'ють,

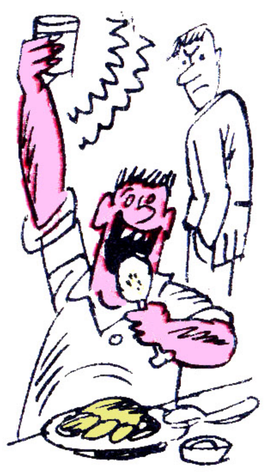

На стелю ллють:
Нехай не буде роду переводу!.. —
Іван приймає п'яну похвалу,
Неначе нагороду.
Та от Карпові нашому здалося,
Немов Іван на нього глянув скоса,—
Й Карпо вже від Івана верне носа.
Карпо розлючений —
Від гніву аж кипить,
Не хоче більше
Гостем тут вважатись!
Іван засмучений,
Не знає, що й робить:
Чи перепрошувать,
Чи, може, ображатись?..

* * *

Гай-гай! Бува, що за гостинність нашу
Нас вилають ще й наплюють у кашу.

КЛУБ губителів природи

НОВІ ІМЕНА

Цього разу засідання Клубу губителів природи проходило у батискафі, зануреному у річку Здвиж. На території Київщини.

Головував відомий іхтіолог Булькало. На столі перед ним лежали екземпляри мертвої риби.

— Колеги! — сказав схвильовано товариш Булькало. — П'ятого та чотирнадцятого липня Червонослобідський спиртозавод відходами отруїв усе живе в річці Здвиж. Цю ж річку підтруює постійно Плахтянський цех Немішаївського заводу біохімічних препаратів. Березанський молокозавод відходами подушив рибу у річці Недра. Як ви думаєте: чи заслуговують керівники цих підприємств бути прийнятими у члени нашого клубу?

— Заслуговують! Заслуговують!

— Є необхідність обговорювати кандидатури?

— Нема...

Директори — Червонослобідського спиртозаводу Б. О. Рудякевич, Немішаївського заводу біохімічних препаратів. І. І. Деркач, Березанського молокозаводу І. Г. Лісовий, — прийняті у дійсні члени Клубу губителів природи одноголосно.

З чим їх і поздоровляємо!

Мал. В. ГОРБАЧОВА

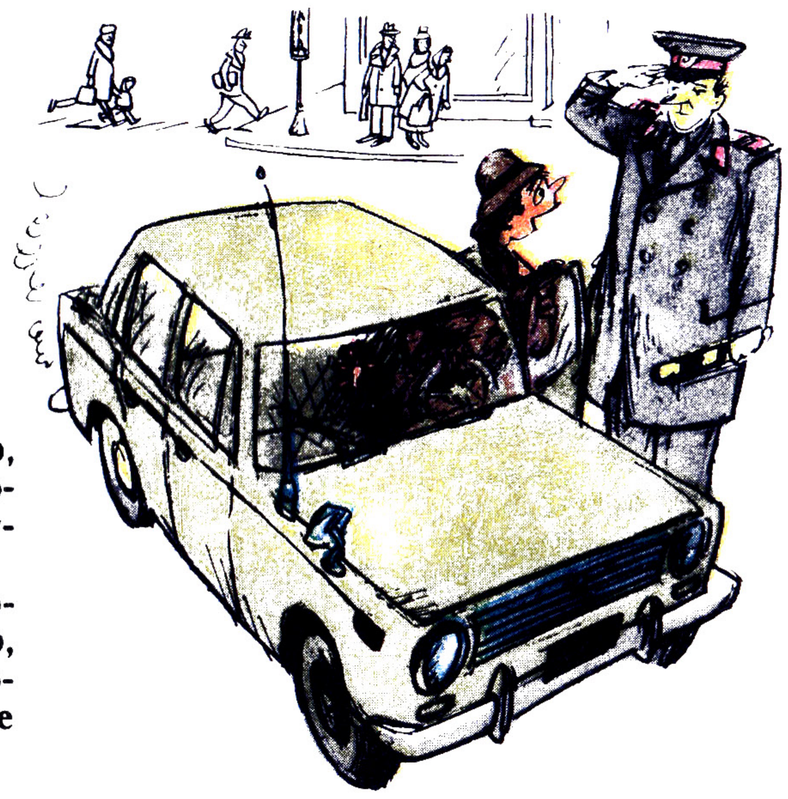

— Платіть штраф, громадянко, ви порушили правила вуличного руху.

— Пробачте, товаришу міліціонер, але моя машина нова і всіх правил іще не знає.

ДРУЖЕ Перче!

Чи не міг би ти перевірити, скільки отримує начальник Теплицького районного вузла зв'язку В. Т. Осадчий? Ні, ні, нас не цікавить його оклад. Нас цікавить, чи він його отримує повністю. Бо в районі ходять чутки, що бере лише десяту частину окладу, а від решти відмовляється.

Може тому, Перче, в нас у селі Кивачівці з усіх 48 телефонів, які встановлені з впровадженням колгоспної АТС, діє лише чотири.

С. ЛАВРЕНЧУК,
голова комітету профспілки колгоспу ім. Щорса.
Вінницька область.

Як ти гадаєш: дні і ночі тепер нормальні? Чи, може, з ними щось робиться?

Бо у квітні цього року ми здали у ремонт через Бориспільське об'єднання «Сільгосптехніка» у Чорнобильське об'єднання «Сільгосптехніка» екскаватор. Згідно з типовим договором, термін ремонту має бути не більшим сорока календарних днів. Вже промину ло шість місяців, а екскаватор до нас так іще й не повернувся.

Отож ми, Перче, й не знаємо: чи то щось робиться з тими, хто наш екскаватор ремонтує, чи, може, з календарем?

Ф. ЖЕЛЕВСЬКИЙ,
інженер-механік відділку № 4 радгоспу «Бориспільський».
Київська область.

Корисну інформацію збирає, а потім популяризує Запорізький ЦНТІ (центр науково-технічної інформації). Одержують його матеріали і редакції районних газет, у тому числі й ми чимало охоче друкуємо.

А ось інформацію «Застосуван. ня нілверма при стронгілоїдозі овець» читали поодинці і всією редакційною колегією, але так і не вирішили: пропонувати її нашим читачам чи ні.

Є в нашому районі вівці, є, отже, й вівчарі. Не виключено, що вівці хворіють стронгілоїдозом. Та люди, може, й не винні в цьому, а ми їх отаким абзацом:

«При применении нилверма внутрь, антгельминтные качества его проявляются слабее, ЭЭ составляла 60,0 — 66,7%. Проведенная дегельминтизация дала возможность за зимний период сохранить 92,8% животных и повысить их продуктивность».

Почнуть люди сушити голови над тим, що ж це таке — «ЭЭ», а про нього в тексті — ані слова.

Ми нісколько не сумніваємося в ефективності нового препарату, треба тільки про його переваги простіше інформувати.

Ю. РОДЯКІН,
працівник Петропавлівської районної газети «Степова зоря» на Дніпропетровщині.

Допоможи нам вибратися зі скрутної ситуації. Сіючи розумне, добре і вічне, ми привчаємо учнів, зокрема, до того, що, коли вони недовиконають якоїсь вправи, недорозв'яжуть задачі, недовчать уроку, то не можуть розраховувати на задовільну оцінку. Адже кінець діло хвалить. Проте наші педагогічні зусилля не дають належного ефекту, бо дійсність переконує учнів у протилежному. В 1975 році Косівський райміжколгоспбуд здав у експлуатацію нашу середню школу. Будівельники не закінчили каналізації, не побудували очисних споруд, не обладнали майданчиків біля школи, і ніхто їм за це нічого. Наче так і треба будувати.

Переконай, Перче, голову райміжколгоспбуду М. В. Смадича, що все-таки діло без кінця — як кобила без хвоста.

Л. ДІЙЧУК,
директор Річківської середньої школи.
Івано-Франківська область.

ХТО більше виканючить?

Ви крокуєте Луцьком. Настрій оптимістичний, навіть пісеньку підмугикуєте.

Нараз попереду виростає дебелий молодик й видихує таким перегарчиком «чорнила», що аж підсмалюються ваші брови:

— Дайте п'ять копійок.

Якусь мить ви ошелешено глипаєте на його сіре, немов посипане цементом, обличчя та замашну простягнуту п'ятірню. Потім, як загіпнотизовані, добуваєте з кишені першу-ліпшу монету. Вам трішечки ніяково, навіть за щоки сором пощипує.

Йдучи далі, міркуєте: «Всяке буває. Може, хлопцеві не вистачає копійок на квиток в автобус...»

— Дядьку, маєте сім копійок? — патлатий вундеркінд заступає дорогу і, вигравши пружними біцепсами, чекає грошей.

А осторонь нетерпляче тупцюються його дружки. На всякий випадок. Грецьзна-що вони думають. Адже обласна газета «Радянська Волинь» від 31 травня цього року в статті «Випадок на вулиці Львівській» описувала дуже подібну ситуацію:

«...Хлопців було шестеро. Прийшли вони відвідати хвору і, чекаючи її, про щось жваво розмовляли.

Розмову хлопців перервав Завада. Він підходив до кожного з простягнутою рукою і просив гроші. Але всі відповідали, що грошей у них немає. Останнім, до кого Завада підійшов, був вісімнадцятирічний робітник Луцького консервного заводу Олександр Остап'юк.

— Дай двадцять копійок, — попросив той.

— Немає у мене грошей, — спокійно відповів юнак.

У цю ж мить Богдан Вавринюк (напарник Завади по пляшці), котрий стояв недалеко, підскочив і з розмаху вдарив Олександра. Хлопець впав на тротуар, вдарився головою об асфальт, а Завада і Вавринюк кинулися навтікача...

...Через кілька хвилин автомашина з червоним хрестом в'їжджала на подвір'я лікарні. Проте медицина цього разу виявилася безсилою. Терміново проведена операція не допомогла. Остап'юк помер третього дня, не приходячи до свідомості...

...Суд кваліфікував злочин Богдана Вавринюка, як необережне вбивство, і засудив його до трьох років позбавлення волі. Правда, викликає сумнів висновок судмедексперта про те, що удар Вавринюка, якого завдав він Остап'юку, не був сильним...»

...І ви вивертаєте кишені, аби не відчути силу «легенького» удару.

Проте через кілька метрів чуєте знову:

— Дайте одинадцять копійок!

Мовчки маневруєте вбік. Але вас наздоганяє ще настирливіше:

— Дай!..

Вам стає млосно. Хочете, скрутивши художню штуку під ніс прошакові, чкурнути геть або ж провалитися крізь землю.

Хто ж вони, оці перехоплювачі? Звичайні лежебоки, котрі вперто проживають за правилом: «Ти, робото, мене не бійся — я тебе не чіпатиму!» Зранку і до ночі ретельно «прочісують» вулиці Луцька, нашкрібаючи певну суму копійок на випивку.

Тут дехто закине: мовляв, чому не називаю жодного прізвища?

Даруйте, але оці «дрібномонетники» уже розмінялися на копійки. Відтак користуються виключно кличками — Аполлон, Гарбуз, Кнур, Слива, Кендюх, Цибуля...

Нас, лучан, цікавить інше: коли, нарешті, їх перехоплюватимуть ті, кому належить відповідати за порядок? Чи, може, не варто? Нехай здирники забавляються під девізом: «Ану, братва, хто більше виканючить?!»

Микола КАРТАВЦЕВ.

г. Луцьк.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Ще раз про газ» — під такою назвою у № 9 журналу було надруковано фейлетон про те, що населення деяких областей нашої республіки несвоєчасно забезпечується зрідженим газом.

На цей виступ Перця заступник голови Держплану УРСР тов. Б. Г. Цомая надіслав відповідь, в якій пояснив, що перебої в постачанні зрідженого газу пояснюються обмеженими фондами, а також недоліками в розподілі газу на місцях. Нині перед відповідними інстанціями поставлено питання про збільшення фондів на зріджений газ. Держплан УРСР, зі свого боку, дав вказівку Міністерству комунального господарства УРСР навести порядок в цій сфері обслуговування населення.

★ Про те, що на Житомирщині не вистачає близько 60 процентів фахівців для клубів та сільських будинків культури, а з тих, хто працює на культосвітній ниві, багато людей випадкових, без спеціальної освіти, далеких від культури й мистецтва, писалося у фейлетоні «Ви погляньте на інших...» («Перець» № 9).

Завідуючий відділом пропаганди і агітації Житомирського обкому Компартії України тов. Л. Чекарєв повідомив редакції, що фейлетон обговорено на партійних зборах обласного управління культури, а також на виробничій нараді працівників апарату управління. Критику визнано справедливою.

Нині в області здійснюється ряд заходів щодо поліпшення роботи з культосвітніми кадрами, покращання їх політичного і професійного навчання. Взято під неослабний контроль підготовку спеціалістів в культосвітньому училищі, на курсах та семінарах. Протягом 1977 року буде проведено переатестацію усіх клубних працівників.

★ У фейлетоні «Кінодетектив з яйцями і свиньми» (№ 10 журналу) розповідалося, як у Ковельському районі у звітах управління кінофікації значилося, що в селах Бруховичі та Нежиль нібито демонструвалося багато фільмів. Насправді ж цих фільмів навіть не було в наявності у кінопрокаті. З тих же звітів виходило, що глядачів на кожному сеансі було більше, ніж усього населення в цих селах.

Як повідомила секретар Волинського обкому Компартії України тов. Н. Алексєєва, факти, наведені у фейлетоні, дійсно мали місце.

За допущення приписок у звітності та послаблення контролю за роботою кіноустановок наказом по обласному управлінню кінофікації директору Ковельської кіномережі Пудловському В. Ф. і старшому бухгалтеру Тетерук Н. П. оголошено догану.

Рішенням народного суду Ковельського району неправильно стягнуті кошти в сумі 3381 крб. за демонстрування кінофільмів, яких не було, повернуто колгоспу «Дружба». Цим же рішенням з кінопрацівників стягнуто безпідставно одержані премії.

★ У тому ж номері журналу, у фейлетоні «Для громадського добра» писалося про те, як керівники колгоспу ім. Куйбишева (Вовчанський район) розтринькували колгоспні кошти, порушуючи правила й порядок укладання договорів із найманими бригадами. Так, за ремонт борін вони сплатили дев'ять тисяч карбованців з гаком.

Секретар Харківського обкому Компартії України тов. А. Сіроштан сповістив редакції, що рішенням бюро Вовчанського райкому Компартії України за серйозні недоліки в роботі голові колгоспу ім. Куйбишева Скрипниченку В. П. оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки. А рішенням районного комітету народного контролю на Скрипниченка В. П., головного інженера Полякова А. А., завідуючого майстернею Кущева Ю. Н., бригадирів Романцова І. Н. та Жарова В. Н. зроблено грошові нарахування в розмірі тримісячного окладу.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «ДИКОБРАЗ» — Прага, «УРЗІКА» — Бухарест, «РОГАЧ» — Братіслава, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «ПАЛАНТЕ» — Гавана.

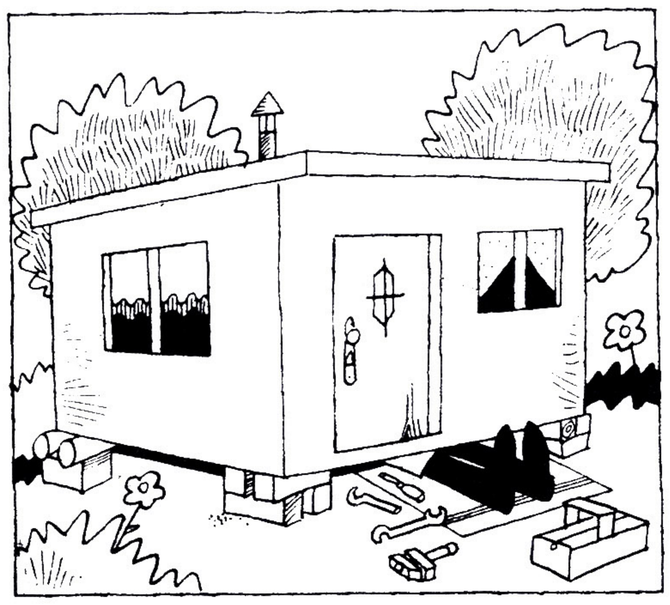

Автолюбитель на відпочинку.

perec-ua.
perec-ua.

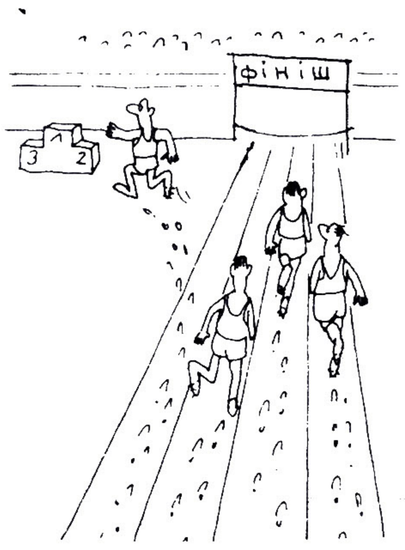

Без слів.

— Якість? Ні, така на нашому підприємстві не працює!

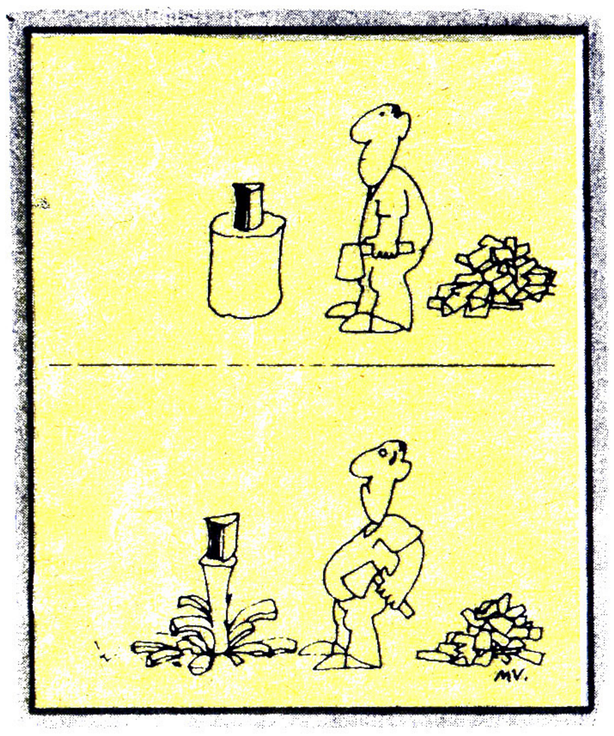

Без слів.

— Ви останній у черзі по гриби?

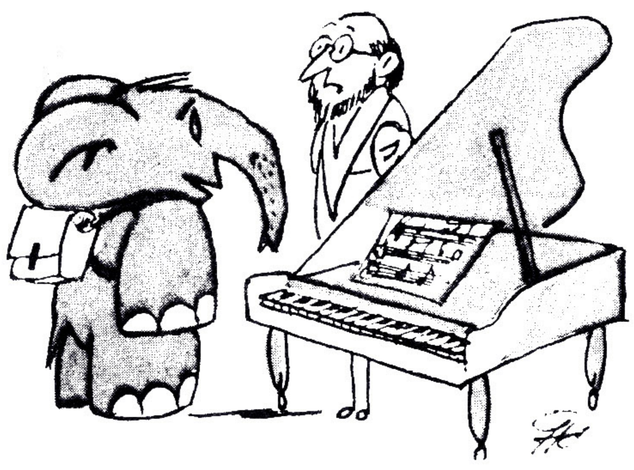

— Мої батьки хочуть, щоб я став піаністом.

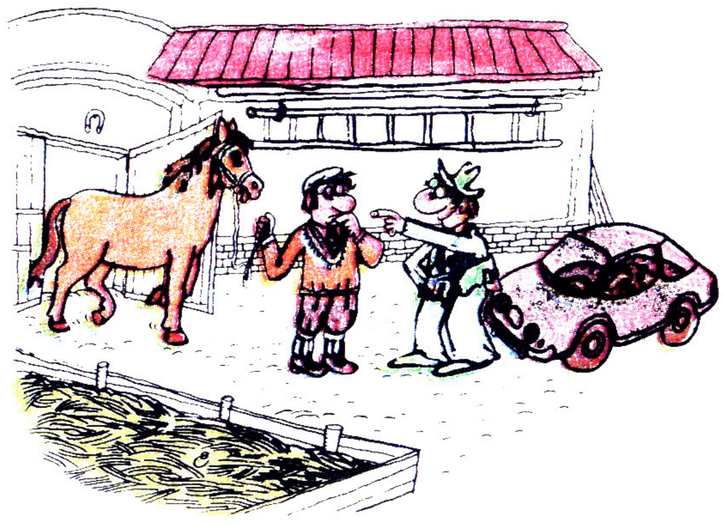

— А твій скільки літрів з'їдає?

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ.Перець.

Журнал «Перец» № 22 (1016) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. X. 1977 р. Підписано до друку 4. XI. 1977 р. БФ 10668. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 04924. Тираж 3.141.000.

© Журнал «Перець», 1977 р.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Індекс 74393

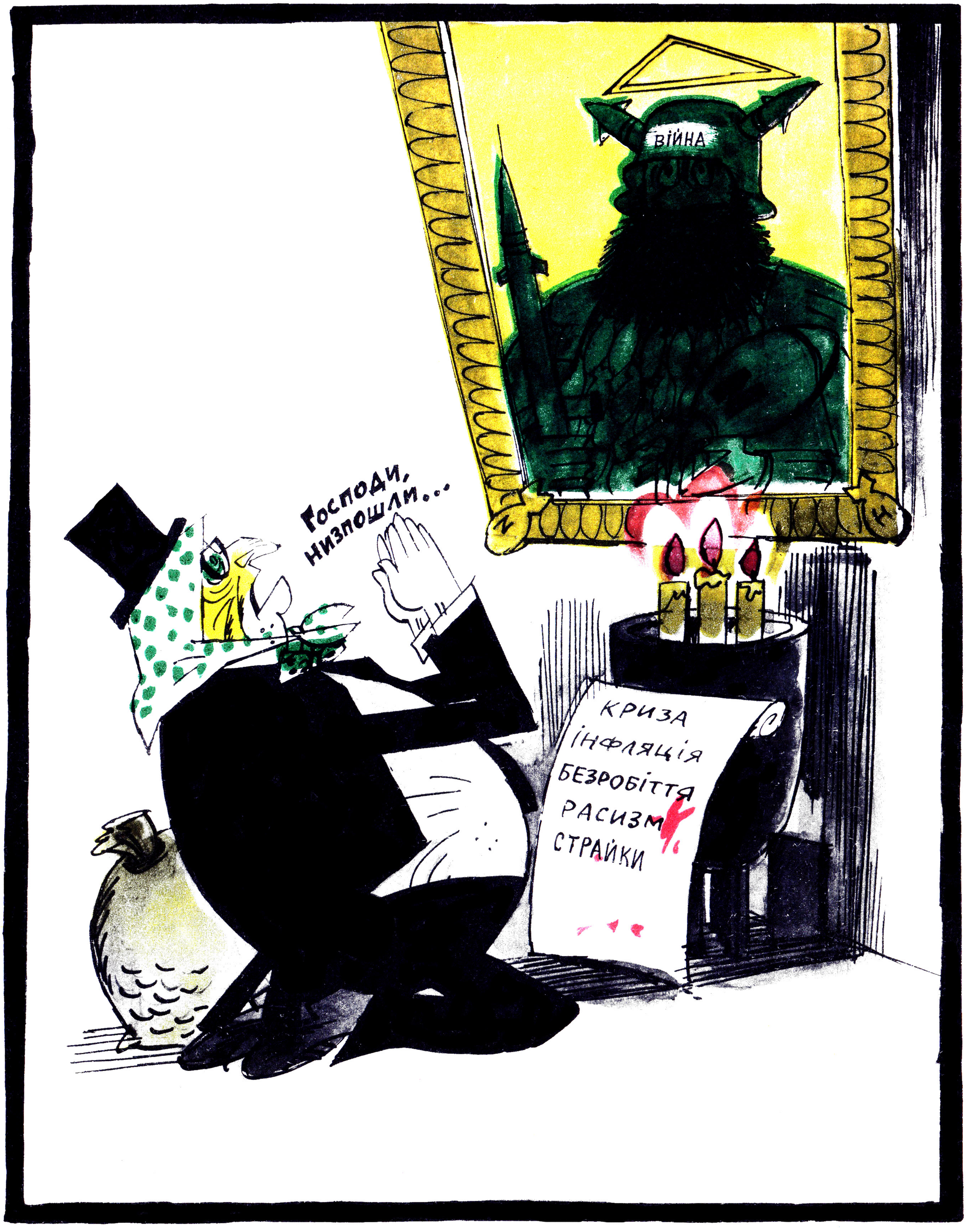

ЗАНЕДУЖАЛА НЕБОГА ТА Й ЗВЕРТАЄТЬСЯ ДО БОГА